

Обреновачке новине

ГОДИНА XIII
29. XII 1988.
БРОЈ 6 (139)
ЦЕНА 800 ДИН.

ЛИСТ ЗА ДРУШТВЕНА И
ПОЛИТИЧКА ПИТАЊА
ОПШТИНЕ ОБРЕНОВАЦ
ИЗЛАЗИ СВАНОГ 1. и 15. У МЕСЕЦУ

САМОДОПРИНОС — СОЛИДАРНОСТ И ИСПИТ САВЕСТИ

БУДУЋНОСТ ПРЕПОЗНАЈЕМО У ОНОМЕ ШТО ЂЕМО РЕЋИ ДАНАС

Сваки град који држи до себе већ чини прве кораке за улазак у нови век. Обреновац је то почeo раније — данас само наставља пут

На путу у 21. вен Обреновац ради. Мења се његов лик и путник га препознаје са дивљењем... Нека дашња мала паланка сивих кућа и калдрмисаних путева, „чаршија од неколико улица и ринглова“ — давно је то престао бити. Зар би уостalom и могло другачије!

Минулих година урађено је много: улице, водовод, канализација, топловод, Дом културе... део онога што изазива понос... У сваки нилометар, сваки објект уградженене су же-

ље мештана овога града али и лични динар на десетине хиљада Обрењчана... Још с почетка 70-тих на да су на зборовима бирача први пут рекли „ДА“, па све до данашњих дана, нит која везује Град и његовоље људе нераснидива је.

Годинама, самодопринос је био и остао ируна јединствено изражених потреба... Хоћемо асфалтирание улице, воду у Обреновцу, рекли су пре тридесет година сви Обреновчани... Убрзо, калдрму је заменио

асфалт, а вода је стигла у прве до мове. Десет година ћемо издавати за Дом, заједнички смо одлучили по четвртом 80-тих... Данас, Обреновчани под његовим кровом се питају: шта беше културна провинција.

Само пре пет година у сали истог Дома опет смо проговорили: радови на проширењу водоводне и канализационе мреже, топлификацији града морају се наставити. Речи су убрзо преточене у стварност — сваки улонjeni динар у јефтиније и боље грејање многих дома, питију воду, здравље услове живљења, лепши и чистији Обреновац.

Године које су за нама потврдиле су исправност свих наших опредељења и величину сваког издвојеног динара — за другачије руко Града.

Пред нама је опет велики испит: хоћемо ли наставити оно што смо пре пет година започели, хоћемо ли нама и нашој деци обезбедити бољу здравствену заштиту — зависи опет од нас самих, наших жеља и опредељења.

Солидарност, иако у изузетно тешким временима, ваља још једном потврдити. Разлог за то имамо сви подједнако: млади за бољу будућност, средњовечни за срећнију страст а најстарији за поновљења која долазе. Разлог за то јесу и тридесетогодишња улагања увен на правом месту и у правом тренутку. И напон, увен изражена потреба Обреновчана да се Град мења, расте и развија. На срећу свих мештана и Посавине.

Н. Павличевић

УКАЗОМ ПРЕДСЕДНИШТВА СФРЈ

ДВАНАЕСТ ОДЛИКОВАНИХ

Поводом новогодишњих празника, ЗОРАН ЂОКИЋ, председник Скупштине општине уручио је одликовања додељена указом Председништва СФРЈ заслужним грађанима Обреновца.

Орденом рада са златним венцем одликован је МИЛОРАД НАРИЋ, радник Комуналне радне организације „Обреновац“, док су Орден рада са сребрним венцем добили: Гојко Младеновић и Војислав Панић, чланови Општинске конференције Савеза ратних војних старешина, Обреновац Нешић, Љубинка Николић и Батрић Барјантаревић, учитељи обреновачких основних школа, Љубица Бероња, секретар ОШ „Јован Јовановић Змај“, Мара Шеховић професор, Милица Васиљевић, наставник, Радослав Пантелић, удруженчији пољопривредник из Стублина и Сретен Јовичић, пензионер из Ратара. Медаљом рада одликована је Драгиња Кузмановић, учитељица ОШ „Јован Јовановић Змај“. К. Н.

СВЕЧАНА СЕДНИЦА РАДНИЧКОГ САВЕТА СОУР-а „ПРВА ИСКРА“

„Искриних“ четрдесет година

Поводом четрдесет година рада у петак, 23. овог месеца одржана је свечана седница Радничког савета СОУР-а „Прва искра“. Седнице су присуствовали Александар Баночевић председник Скупштине Града, Милорад Јуковић, председник Извршног савета СГ, Александар Стаматов, генерал потпуновник представник ЈНА, представници ДПО и СО Обреновца пословни партнери из зе-

је награда „за длану“ измакла изречење су речи похвале. У част јубилеја десеторици најбољих радника уручене су Повеље. Са седнице су упућени телеграми Председништвима СФРЈ и ЦКСК-у као и Председништвима СРС и СН СКС у којима се поред осталог даје и пуна подршка трима реформама.

М. М.

„Прва искра“, један од носилаца привредног развоја Обреновца мље и иностранства и многи други угледни гости.

О развоју колективе и његовим успешима у протеклих 40 година као и правцима даљег развоја говорио је Владимир Бабшен, председник Пословодног одбора СОУР-а.

По трећи пут за последњих пет година, за изузетне производне резултате и развој самоуправних односа традиционалну Децембарску награду добила је РО Наменска производња, а ООУР-Полиуретани" којем

РО **Посадина**
ОБРЕНОВАЦ

СИНДИКАТ И ПРОМЕНЕ

Место међу радницима

Новогодиши интервју са председником Већа Савеза синдиката општине Обреновац, Вунашином Бонићем

Година која је на измаку била је у знаку великих радничких нездовољстава и троструког пробоја циљне инфлације. Новински наслови постају слични: „Стандард и даље пада”, „Ни за голи живот” итд. Како је у овој години „прошла” радничка класа ове општине? Да ли је било обустава рада и колико? Где је и какво је, у тим случајевима, било место општинског Већа синдиката? Ако није било штрајкова, значи ли да су радници задовољни личним дохочима, јер они су најчешћи узрок нездовољства?

Чињеница је да су планска докумената за 1988. годину утврдила циљну стопу инфлације од 95 одсто као што је и чињеница да ју је живот релативно брзо демантовао са свим последицама које је донела оваква инфлација данас. С друге стране имали смо мајске мере и Закон о ограничењу у расподели личних дохочака. Примена закона била је оба везујућа за све, остварење планских докумената — наш општи циљ. Међутим, нездовољство је почело оног тренутка када су колективи, бар они који су добро пословали, остварили добре резултате и премашили акумулацију — схватили да им исти за кон везују руке. Једноставно казахо, радио си, зарадио, дисциплино вано се понашао — али не можеш с личним дохочима пратити растућу и непланирану инфлацију јер је по лазна основа ниска. Типичан пример је колектив „Б. Марковић”, а није једини.

Устрајали смо у поштовању закона у чему треба видети решеност и жељу радника да се озбиљније ухватимо у коштац са кризом, али у самом старту било је неразумевања, недовољне информисаности. За то смо се потрудили да дамо права објашњења, као што је био случај са радницима Машиноградње, да не дозволимо да дефектозам овлада радничком класом. У нашој Општини штрајка, класичне обуставе рада, није било ове године. Без обзира што су просечни лични дохочи били већи него они на нову Града или Републике био би цинизам тврдити да су они довољни или се зато мора подврести висока свест радних људи када је у питању остварење програма економске стабилизације. Треба рећи отворено, радници не могу да

се помире са денарлативним изјавама о растерећењу привреде јер виде и знају да се њихов дохочак и даље оптерећује. Померања у расподели до којих је дошло последњих месеци су само делимично, али не и трајно поправили стање.

Кад је о штрајковима реч, излазак на улицу, пред Скупштину у већини случајева се показало, да се готово 80 одсто изречених проблема требало и морало решавати у организацији, колективу јер су у искључивој компетенцији радне организације. То најбоље говори о самоуправним и другим односима у удруженом раду. Често се, у траншеју да се испуни захтеви, заборавља на сутрашњицу, на развој и будућност, на чињеницу да ће тренутно гашење по

нара ту исту организацију већ сутра увидећи у још веће проблеме, у нове кредите, нове намете, хроничну неликвидност. Такав пут не води у будућност.

Београдски синдикат отворено подржава „грађанску непослушност” према Електродистрибуцији и новом струјном удару. У овом случају синдикат се бори против високих цена а не ниских плати?

На овакав став Градског синдиката гледам другачије него ви. На уму се имало следеће: трошкови живота непланирано расту, инфлација се не обуздава, поснупљења постају „начин живота” те корак који предузе Синдикат је у ствари апел на дистрибуцију: немојте још и ви, сачекајте бар до јануара. Јер електрична енергија је међу најважнијим ставнама танког кућног буџета. Данле, синдикат није против енергетског развоја само је свестан границе из држављивости радничке класе. Социјални момент је превагну у овом тренутку.

Сматрате ли да пред првом буџицом критика и захтева и синдикат мора да се мења, тј. не може више се би допустити луксуз да сака за захтевима времена тим пре што је он највиша класна организација. Уколико то не учини, да ли посјети опасност да радници окрену леђа синдикату?

Немогуће је да синдикат остане по страни или нема на захтеве за реформом. Уверен сам да је прошло време када се синдикату могло приговорити да остаје на репу догађаја, нити се више ико може оглушити на наше захтеве. Он мора имати водећу улогу у решавању конкретних проблема и интереса радничке класе. Њему је место међу радничима, ту где проблеми настају или тамо где се разрешавају. И у обустави рада, ако до ње дође, имајући у виду уставни амандман или и ставове и закључне VIII и IX седнице ЦН СНС које су означиле заједницу Радничког баталона бб, телефони: 871-361, 871-701. ШТАМПА: „Напредак”, Обреновац, В. Мишића 170, тел. 871-200. Годишња претплата 18.000 динара.

ОБРЕНОВАЧКЕ НОВИНЕ

ОСНИВАЧ: Скупштина општине
ИЗДАВАЧ: Дом културе и спорта, Обреновац, директор Бранко Милошевић, ИЗДАВАЧНИ САВЕТ: Миле Поповић (Председник), Милна Ничић, Славица Ђорђевић, Милан Илић, Константина Лозанић, Даница Радуловић, Милько Димитријевић, Бранко Остић и Бонидар Лукић, РЕДАЦИЈА: Петар Лалић (в.д.г.л. и одговорног уредника); Нована Павличевић, Мирјана Митровић, Каћуша Николић (новинар) Миха Правдик (фотограф), адреса и телефон редакције: Дом културе и спорта; Београдског баталона бб, телефони: 871-361, 871-701. ШТАМПА: „Напредак”, Обреновац, В. Мишића 170, тел. 871-200. Годишња претплата 18.000 динара.

ЗОРАН ЂОНИЋ, ПРЕДСЕДНИК СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ОБРЕНОВАЦ

„Кључ” у успешном организовању

Жеље и очекивања су усмерена на то, да сви колективи успешно „стартују” у Новој години у правцу спровођења реформе друштвеноекономског и политичког система, у првом реду привреде и реформе.

Да се у сваком колективу производња подигне до степена потпуне испорушености капацитета, да сви субјекти истрају у опредељењу да и у овим тешним условима проширују своје капацитете, иду у развој анганујући сопствена средства и удружене средства обреновачке привреде чиме би се створио простор за веће запошљавање, да све видове потрошње сведемо у разумне оквире, чиме би се побољшао материјални а самим тим и социјални положај радника у удруженом раду.

Једном речју, оченујем, истиче Зоран Ђонић, да сви ми више реда, рада и дисциплине унесемо у своје редовне послове, јер ћемо на тај начин успешније решавати постављене задатке.

Сигуран сам да радни људи Обреновца имају шансу а и способност да „прегрме” ово тешко време.

„Кључ” је у успешном организовању.

ти сме да се бави собом у време ну општег престројавања већ да буде с класом и с њених позиција да наступа и ангажује се.

Иако ли већ време да си синдикат из фазе изјашњавања пређе у фазу нуђења решења и борбе да остварења права радника? Званично, синдикат није трансмисија ни партије ни државе а ипак су се неки синдикални органи „вукли на репу” руководних структура?

Наши смо се у години честих штрајкова као што су се и многи оглущивали о захтеве за растерећење привреде. Тек кад су радници изашли из фабричких кругова као да смо с том проблему почели озбиљније да размишљамо. Али само да размишљамо, јер како рекох, до растерећења још увек није дошло. Очито да се на обећањима не сме остати. Ми ћемо тражити и борити се да се побољшају односи у расподели, да удруженом раду остане 60 одсто дохотка не мање од тога, више да. Јер то је једини начин да слична нездовољства не онарактеришу и следећу, реформску годину. Сваки рад који даје вредност мора се мотивисати, производни, креативни уз максимално коришћење привредних капацитета, нових инвестиционих улагања без чега нема развоја. Створити материјалну подлогу за богатије друштво, за бољи живот, за сигурнију егзистенцију. Ваља нам искористити предности које имамо а то су наши привредни потенцијали. Хетерогеност те привреде је наша велика шansa, од електропривреде, хемије, пољопривреде, дрвнoprерадивачке, то је велики капитал за будућност.

Шта је то, ипак, успавају синдикат, везало му је да се дозволи да радници буду авангарднији од своје организације?

Увек смо имали и ставове и за кључке али смо са реализацијом на сили или је није било. Наши захтеви одбјали су се о бедеме наше бирократије на свим нивоима. Она је једноставно успевала да амортизује нашу активност, понекад делујући са позиција власти или онога што је администрације или зато увек постижују свој циљ — „status quo”

Има мишљења да би у свом раду према свим осталим синдикатима требало да примене метод преговарања. „На то су нас научили штрајкови у којима радници преговарају и знају шта ходе. Према томе и ми у синдикату морамо знати шта хоћемо”?

Не бих рекао да тај метод може бити примерен нашој пракси и систему. Класне интересе треба да барају и уградијемо у наше свеукупне односе који ће да доведу до мотивисаности за већи и квалитетнији рад.

Од кога ћемо то морати да тражимо?

Одговор на то питање дају нам радници и на зборовима али и у штрајковима. Не треба их погрешно схватити они су свесни значаја здравства, образовања, културе, знају да без тога не можемо у 21 век али су за рационализацију на свим нивоима, за домаћинско понашање, да има доста тога у друштвеној надградњи од преските државе до прете раног администрирања.

Све до скора за такве захтеве нису имали довољно слуха ни држава ни Партија?

Бирократија и у управи и у Партији. Нисмо се довољно чули, исти на је, али то је и довело до тога да радници изађу на улицу. Бирократија опседнута собом није ни могла да чује.

Југословенски синдикат тражи да плате у идућој години прате трошкове живота. Делегати не одустају од захтева да се одреди цена рада. Да ли ће општински синдикат подржати ове захтеве?

У Градском Већу анализира се и испитује која је то граница у личним дохочима која не би вређала радничко достојанство и овоблико угрожавала егзистенцију, испод те границе не би се ни могло ни смело. За то ћемо се залагати уз обавезу да она буде променљива, да прати трошкове живота. То је наше чврсто опредељење и став.

Радници Грађевогаланта кају да су на ивици егзистенције и стрпећења. На другој страни има и таквих који маје на службена путовања и дневнице исплаћено преко милијарду динара. Да ли је реч о истој радничкој класи?

На жалост јесте. Међутим, није добар део узрока за такво стање и примере у самим колективима? Без правих програма, развоја, недовољне иницијативе или лоше организације посла — данас је лако до ћи на ивицу егзистенције, с друге стране тамо где затаји самоуправљања могуће су злоупотребе не само кад су упитају дневнице или службена путовања. Ипак ствари не треће булагаризовати јер ми се не можемо затворити док се свет увелико отвара, морамо размењивати искуства у циљу развоја али ако од силних резултата — то пре свега морају да питају радници и да позивају на одговорност. Трошкови имају оправдана, али мора се знати и њихова граница, само ако су у функцији производње, нових програма и нових улагања. Ја верујем у излазак из кризе али уз испуњавање услова о којима смо разговарали али и уз силац са „јавне сцене“ свих оних који почеле реформу, који се према друштвеним средствима односе до злоупотребе, а радници све то виде. И бележе, бар тако су покали догађаји. То је пут до јединствене радничке класе и класног интереса.

П. Лалић

ПЛАНСКА ДОКУМЕНТА „ДОБИЛА ВИЗУ“

ПЛАНОВИ НИСУ „СПИСАК ЖЕЉА“

Реконструкција и модернизација постојећих радних организација треба да оживи привреду и створи нови доходак

Отлањање узрока неликвидности кроз повећање физичког обима производње потпуније коришћење напаситета, штедња и рационализације, болову продуктивност, рационалније коришћење радног времена, смањење администрације, однос према заштити свих врста у првом реду, заштити друштвене имовине, као основни циљеви и задаци друштвеноекономског развоја Општине и Града, били су тема двадесетодневне јавне расправе у месним заједницама и радним организацијама наше општине.

На сводној расправи, одржаној у понедељак, 26. децембра, закључено је да се планска документа друштвеноекономског развоја за 1989. годину темеље на реализацији започетих инвестиција и оних програма развоја који обезбеђују већу акумулацију, брже запошљавање и заустављање даљег пада животног стандарда, што је у јавној расправи прихваћено уз додатне сугестије.

Тако је, у циљу оживљавања индустријске производње, акценат дат на реконструкцији и модернизацији постојећих напаситета, који су, до сада, због застареле технологије и дотрајаље опреме доносили више штете него користи (Биопротеини, Бора Марковић, Полиуретани и други).

У области пољопривредне производње активност је усмерена на повећање обима примарне производње, реализацији Програма уређења земљишта у првом реду завршетак комасација

је у започетим натастарским општинама.

Када је у питању стамбено-комунална област, у наредној години је планирано да се заврши 225 станови на локацијама „Ројковац“ и „Гај“ II, с тим што ће отпочети градња 235 станови на локацији „Тополице“, „Рвати“ и „Гај“ II. Затим, изградња постројења за производњу воде (један од приоритетних задатака) као и изградња топловода (магистрални вод Улицом 16 и трећа цев топловода од ТЕНТ-а према „Ројновцу“), наставак изградње канализације („Потића воће“, „Рвати“, и Улица Саве Ковачевића и друго).

У области школства предвиђен је наставак градње II фазе школе у Баричу, почетак изградње школе у „Ројновцу“ и друго, што је кроз расправу подржано уз сугестије које се односе на смањење захватња из привреде, при чему би проценат за здравство и школство требало задржати, обједињавање делатности физичке културе и културе, измену намата и доприноса и друго.

Предложено је и проширење напаситета ТЕНТ-а, изградњом блока III на локацији „Б“, поште, породилишта, Здравствене станице у „Првој искри“, додградња 2.000 квадратних метара пословног простора постојећег Дома здравља.

Дате су и сугестије на планска документа Града који се односе на ра-

звој Обреновца. То су: изградња пројектне документације за наставак изградње аутопута од Остружнице до Обреновца, консолидације „Прве искре“ кроз ослобађање пореза и доприноса у надлеžности Града, олакшице за баљењем одређених делатности мале привреде на подручју општине Обреновац израда пројектне документације за регулацију Баричке реке и Пештана, регулацију саобраћајница из Обреновца према Шапцу и друго.

Како план друштвеноекономског развоја за 1989. годину, не би остао план жеља већ могућности, закључено је, да је услов његове реализације у већој производњи и рационалној потрошњи, при чему се морају одредити приоритети у изградњи у зависности од заједничких интереса грађана, већој одговорности инвеститора и извођача радова код поштовања дина мске уговора и реализације уговореног.

Каћуша Нинолић

ЧЕТРДЕСЕТ ГОДИНА „ПРВЕ ИСКРЕ“

Године раста

„Прва искра“, данас: годишњи план производње — пребачен, повећан физички обим производње, успешни извозни послови, 5000 за последњих ● Будућност у Базној хемији

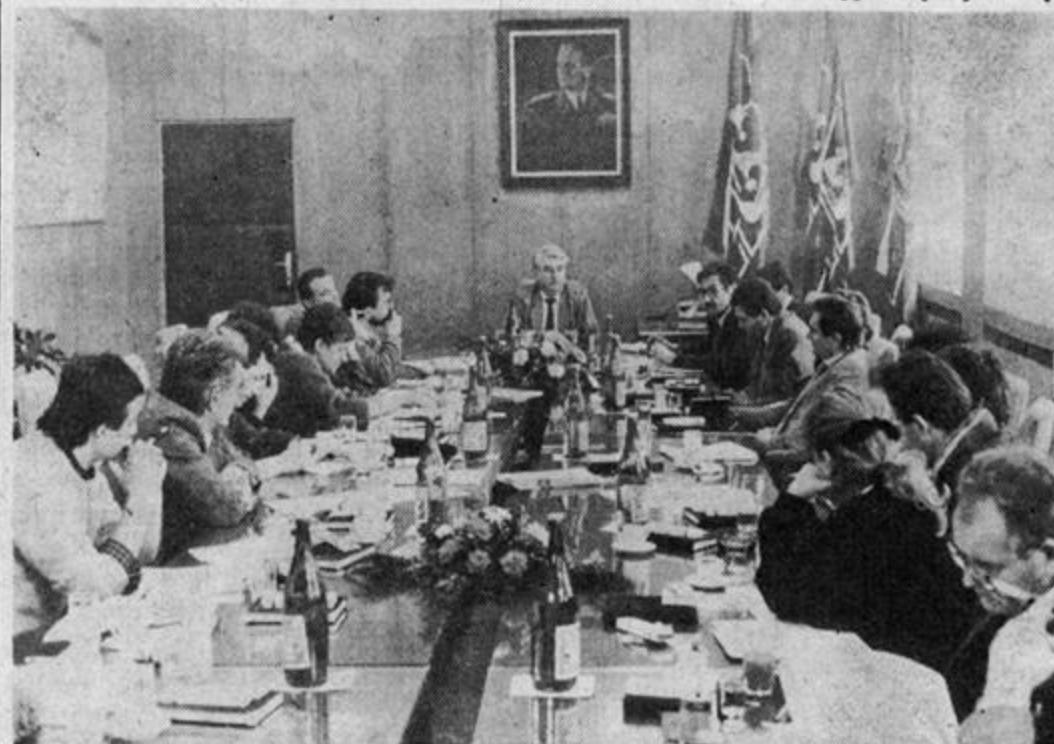
Када је пре 40 година Одлуком Владе ФНРЈ основана „Прва искра“ мало је ко могао претпоставити да ће овај колентив из рушевина ненадашњих скромних напаситета за производњу експлозива анонсареног друштва „Вистад“ израсти у прави прваци гигант.

Почеци „Прве искре“ били су везани за наменску производњу или врло брзо уз развој хемије развија се и индустрија процесне опреме

них колентива где је најнижи лични доходак увећан за неколико милиона већи од загарантованог.

ПЛНОВИ РАЗВОЈА

Будућност овог колентива је у даљем усавршавању и развоју њених производних програма. Због вишега дишњег инвестирања у изградњу фабрике Базне хемије (од ове инвестиције се много оченује) програми ра-

Конференција за штампу: питањем на одговоре

индустријских и специјалних арматура. Већ 1954. године настаје и развија се савремена машиноградња која је у стању да комплетно произведе и монтира опрему и уређаје за фармацеутску, прехрамбену и хемијску индустрију.

Из године у годину, некад брнене, некад спорије, колентив „Прве искре“ иде напред. Данас је то сложне организације удруженог рада (уснорија би требала да се трансформише у РО) са преко 5000 запослених која је и поред тешкоћа са којима се сусреће (незавршене инвестиције, велике намате, неликвидност, не достатак обртних средстава, тешки услови привређивања) успела да већ испуни па и пребаџи годишњи план производње за 7 одсто. Организација која је са 70 одсто искоришћено сти напаситета (унупно гледано) по већа физички обим производње за 3,5 посто у односу на прошлу годину, знатно смањила залихе, повећала извоз на инострано тржиште (по привендану увозом износи 165 одсто са тенденцијом пораста извоза за на конвертирено подручје). Највећи лични доходак исплаћен прошлог месеца износи 207, просечни 80, а најнижи 30 милиона старих динара. „Прва искра“ је један од рет-

која њених осталих делова су до сада били донекле запостављени па ће се сада, надаје инвестиција при крају, више панче моћи посветити новим програмима који су спремни поготову оним који су везани за део хемије (постоји читава лепеза програма везана за ТДИ) али и за маши ноградњу.

Име и углед ове нуђе познати су не само у нашим границама. Већ година радници „Прве искре“ раде и граде у иностранству, посебно у Совјетском Савезу. Доказали су да су спремни да се надмешу и са најјачим конкурентима. Али нови послови трајне и нове људе. „Прва искра“ сваке године прими по 200 нових радника што за данашње време представља подвиг. Пренвалификацијом се рационалишу непроизводна радна места у колентиву. Нико не остаје без посла. Брига о радном човеку је њихова свакодневица па зато није чудо што 5000 радника „Прве искре“ сматра за свој други дом.

Развој „Прве искре“ је нераскидиво везан за развој ове друштвено политичке заједнице. Везе међу њима су чврсте и треба их и даље не говати.

М. Митровић

ГЕНЕРАЛНИ УРБАНИСТИЧКИ ПЛАН

ИЗМЕЂУ ПОТРЕБА И МОГУЋНОСТИ

Имајући у виду несклад између потреба града и могућности, покренута је иницијатива о изменама и допунама генералног урбанистичког плана Обреновца.

Ову иницијативу подржали су и делегати сва три већа Скупштине општине, чија се реализација очекује у оквиру реализације Програма уређења земљишта на подручју Обреновца. К. Н.

ИЗ РЕПОРТЕРСКЕ БЕЛЕЖНИЦЕ

МОЈА ДЕЖЕЛА

После само четрдесет и нешто година затворен је конкурс за југословенску химну. У најуки избор ушли су постојећа свечана песма и скромни прилог Боре Борђевића: Хеј, Словени и остали/ дебело смо заостали. Из разумљивих разлога друга није имала никакве шансе јер је, прво, чиста измишљотина, а уз то она што је лаже не значи да је баш тако далеко од истине. За коју се последњих година баш својски борили као да у најману руку имамо по неколико отаџбина у резерви: једну за по кући, другу за говорницом, а трећу кад нас странци вуку за језик. И тако, добили смо химну. Машала!

Све до скора свечана песма била је — привремена. Из чега би се дало закључити да је најбоље пристајала онима на привременом раду у иностранству јер од наше света тамо је, ипак, највећа Југославена. Ако нам је химна толико дugo била привремена значи ли да су нам и такве све победе које смо уз то она што је лаже не значи да је баш тако далеко од истине. За коју се последњих година баш својски борили као да у најману руку имамо по неколико отаџбина у резерви: једну за по кући, другу за говорницом, а трећу кад нас странци вуку за језик. И тако, добили смо химну. Машала!

Све до скора свечана песма била је — привремена. Из чега би се дало закључити да је најбоље пристајала онима на привременом раду у иностранству јер од наше света тамо је, ипак, највећа Југославена. Ако нам је химна толико дugo била привремена значи ли да су нам и такве све победе које смо уз то она што је лаже не значи да је баш тако далеко од истине. За коју се последњих година баш својски борили као да у најману руку имамо по неколико отаџбина у резерви: једну за по кући, другу за говорницом, а трећу кад нас странци вуку за језик. И тако, добили смо химну. Машала!

Кад сам лично у питању, давно сам предухитрио Градски синдикат. Наime ја сам „грађанску непослушност“ према Електрорадиосајму изразио пре равно годину дана. Сад сам у мраку али очекујем признање! Тад ће, вероватно, бити прилика да ми исти синдикат разреши једну приватну дилему: да ли он треба да се бори против високих цена или против искних плати?

У контакт емисији о „слушају Јаниша“ (Јанез, крањски Јанез итаја је с телом денес друг из Словеније каже да би се исто тако солидарисали и у „слушају Косова“ само да су боље информисани? Ако је осам година мало — тад ни четрдесет није дугачко!

Петар Лалић

ОПШТИНСКИ КОМИТЕТ ОСК О ПОСЛОВАЊУ И ПЛНОВИМА РАЗВОЈА

Реформа, сада

- Задатак комуниста: у првим борбеним редовима за спровођење реформе
- Отворити питање о енергетском развоју земље
- Нис на цена струје „коштала“ је Републику преко 1500 милијарди одливеног дохотка

Од две тачке дневног реда: задаци чланова СК у реализацији планова развоја у наредној и пословање у текућој години, о чему је расправљано на последњем скупу обрено-вничких комуниста — пројекција економског развоја општине, а у том светлу и место и задаци комуниста у оквиривању привреде и друштвених делатности, доминирало је у готовим расправама, што је и разумљиво. Година је на измаку, а престрнутурирање комуниста, поред осталих, за наредну; планску и реформску већ почело. Основни задатак комуниста, много тешки и озбиљнији него до сада, јесте управо стварање неопходних претпоставки и услова да се зацртано оствари — без позивања на објективне околности које би и те након могле умањити реалност и реализацију планираног.

Шта то комунисти, али не само они — снага субјективног фактора је много шире, могу и морају урадити на помоћ „бољег“ живота и у „бољби“ да до њега дође?

Другачији однос према раду, имовини и правичнија расподела! Конкретно и у првом реду то значи: пуну упосленост напацитета и њихово максимално ангажовање као предуслов за даље „цветање“ привредних и друштвених токова. Не мање ванни замајци за покретање снаге комуниста како се чуло на седници јесу и борба за квалитетнију производњу, поштовање рокова испоруке, већу продуктивност, економичност... — у привреди. Са друге стране другачији је однос према проблемима у пољу привреди, запошљавању, социјалној и стамбеној политици, политици расподеле... У друштвеној надградњи: респекција општице и заједничке потрошње.

Активност комуниста у текућој години није била примерена многим од ових захтева. Да је другачија, зар би сада говорили о једном ФИМ-у где „на десетине људи нема шта да ради и по годину дана“, или о томе да

је, како рече **Жина Станојевић** председник ОН ОСК „због непоштовања рокова, лошег квалитета производа и сличних пропуста изгубљено на милијарде дохотка — толико да би се тим средствима могло реализовати много више од онога што је зацртано у планским документима за наредну годину“.

Разговор о планским документима покренуо је и два основна питања електропривреде: цену електричне енергије и изградњу објекта у републици Србији (траки се да се ова одлука преиспита). У време дон београдски синдикат „дела лекције“ истој тој привреди, истовремено запослени у овој области „осуђују“ системска решења о ограничавању раста ЛД и пишу петиције, истичу да би стагнација личних доходака у електропривреди значила јефтињу струје за само 1,60 пара — **Ратко Маринковић**, члан Председништва ОН на седници износи „фантастичан“ податак: због ниске цене електричне енергије у Републици, из Србије у друге развијене републике, посредњих година „одливено“ је далеководима преко 1600 милијарди (незванично) дохотка. А истој тој Србији, према све чешћим тврђњама, прети да већ 1991. године остане без довољно струје. Разумљиво је стога што је и један од зачланчака Комитета формулисан кроз оба везу комуниста на руководећим местима у општини, да „отворе“ ова питања у Граду и Републици, али и остала чија реализација у многоме зависи од ширих опредељења, а везана су за Обрновац.

На крају седнице, договорено је да радна група Комитета на основу расправа и након сводне расправе о планским документима, сачини Предлог закључана о задацима чланова СК у реализацији планова развоја, који ће се „обелоданити“ радним лјудима и грађанима општине, а на свим ООСК отворити расправу.

Н. Павличевић

ГРАФОГАЛАНТ S.O.S.

- Овом колективу је помоћ потребна „под хитно“ а радници нају да су на ивици стрпљења и егзистенције.

Да би се стање „губиташа“, графично-галантеријске РО „Графогалант“, поправило потребно је под хитно увести привремене мере или га припојити некој фирмама, која се бави истом или сличном делатношћу, сматрају општински функционери, а исти мишљење деле и чланови Извршног савета Скупштине општине.

Радници „Графогаланта“, њих 28 колико их ради у производњи, да би сутра боље живели, предлану да им општина помогне да доведу способне и креативне стручњаке, како би деветомесечни губитак анулирали, а креативном организацијом посла створили блиставу и богатију будућност.

Са пет — шест стarih милијарди, које су му потребне за куповину нове опреме, и уз уручивање отаза неколицини нерадници, директор

„Графогаланта“ би од садашњег „губиташа“ створио фирмку, модерног типа, по угледу на запад, а за све то му је неопходна помоћ општинских органа.

Ето, директор и радници позивају општину у помоћ, Извршни савет је формирао радну групу, која прати рад и пословање „Графогаланта“, па је за очекивати да надлежни општински органи повуку следећи потез и тиме предодреде будућност „Графогаланта“, који је запао у временски „цајтнат“.

Кад се пре четири године руку водство РО „Офсетпласт“ разбежало, након „рутинске“ провере, инспектора Службе ДН, књига материјаљно-финансијског пословања, родила се организација, која је од фирме у распаду наследила све — осим на зива.

Промењен је назив фирме, након је у даљем пословању не би пратио лош глас. Регистрована је РО „Графогалант“, организација за графичне услуге, као основном и галантеријске, као споредном делатношћу.

— У тренутку над нам је помоћ била најпотребнија нисмо је имали.

РАД И ОДГОВОРНОСТ

Дон радиш мисли на друге, то ће те подстаки на нова прегалашта, мото је ВОЈИСЛАВА АРСОВИЋА, радника металца „Прве искре“, најбољег вариоца Србије и вишегодишњег победника Београда у МАГ заваривању.

Али нако, нада је радник, данас, све чешће на граници егзистенције, пита се Војислав.

У новој години нас оченују промене у партијском и државном руководству као и привредном систему. Надам се да ће оне ићи у прилог радника. Да ће се адевнатно вредновати рад и да ће радник моћи од свог рада да живи и издржава породицу. У новим условима привређивања мораће се знати ко шта ради и за шта одговара. Раднику се посао мора обезбедити, а он ће да ради. Познајем добро душу металца... Најтеше нам је над нема посла.

К. Н.

СВЕЧАНА СЕДНИЦА САВЕТА ЗА НАРОДНУ ОДБРАНУ

У СЛУЖБИ МИРА

- Додељена одликовања и признања најистакнутијим колективима и појединцима ● „Прелазна заставица“ — Општинском штабу ТО

Поводом обележавања 22. децембра, Dana JNA, у уторак 20. децембра у Дому JNA је одржана свечана седница Савета за народну одбрану CO Обрноваца.

Говорећи о улози и значају најавних оружаних снага **Живота Младеновић** номандант Општинског штаба TO је између остalog рекао:

Југословенска стратегија општенорадне одбране је стратегија мира и одвраћања од агресије па су и оружане снаге фактор мира или уколико дође до рата на нашем простору без обзира ко је агресор и са каквим циљевима агресију врши биће уништен.

Свечана седница је била прилика да се појединцима и колективима уроче значајна друштвена признања

Указом Председништва СФРЈ за заслуге у развоју и реализација концепта ОНО и за успехе у подизању војно стручног знања и борбене готовости наших грађана Орденом за војне заслуге са Сребрним мачевима одликован је **Велисав Петровић**, а Милорад Станићевац медаљом за војне заслуге.

Председништво РН СРВС златну плакету СРВСЈ додељило је Александру Нештићу, Похвалу ОО СРВС ТЕНТ-а и захвалницу Драгољубу Братићу. Председништво ГН СРВС додељило је Богољубу Стефановићу Злат-

ну плакету СРВС, Радовану Петровићу и Бранимиру Прелићу додељене су похвале а захвалнице ТЕНТ-у, „Првој искри“ РО „Драган Марковић“ и ОВ СС.

Значке НО СРС као знак признања за постигнуте резултате у обуčавању за одбрану и заштиту и извршавању друштвених задатака НО, додељене су Војиславу Старчевићу, Милошу Ђурићу, Митру Васиљевићу, Момчилу Живановићу, Србољубу Станковићу, Драгољубу Мирковићу, Милану Вуковићу, Милораду Сабљићу, Миловоју Карићу, Митру Матићу, Томиславу Недићу, Мирославу Гачевићу, Слободану Владисављевићу, Милени Николић и Радославу Негићу.

За постигнуте успехе у подизању борбене готовости, материјално техничком обезбеђењу унапређењу и одржавању унутрашњег реда и дисциплине, културно-забавном и другим активностима, а у склопу такмичења поводом Dana JNA под називом „Бирамо најбољу јединицу“, командант одбране града Београда додељио је Општинском штабу TO CO Обрновац прелазну заставицу за 1988/89. годину.

Милован Вуковић, радник ОШ TO Одлуком команданта TO СРС једини је који је ове године са подручја Београда добио значку НО СРС.

М. Митровић

Мајстори празних новчаника

Сав напитал са којим смо располагали уложили смо у реновирање старе школске зграде, како би смо обезбедили, макар некве, услове за рад. За набавку нових машина за шивење коже, штапцовање и тањење, нисмо имали паре. — каже Цветко Костић, директор „Графогаланта“.

Стара школска зграда у Звечкој реновирана је, али недовољно, тако да данас над пада ниша на сред сале обавезно се нађе неколико посуда за скупијање воде са таванице. Зграда је оронула и у њој нема до вољно простора за добром организацијом посла, по радним целинама.

Машине су стари, неке и по два десетак и више година. Поправљају их углавном сами радници, јер паре за „систематски преглед“ нема. Ненад недостају и обичне четкице, за неопходан рад са лепном.

Графичке машине, које су наслеђене нису биле за употребу, па је „Графогалант“ преносио бавећи се галантеријском делатношћу, правећи новчанице, торбе, наишеве и осстале ситнице од коже и скаја. На почетку је преживљавао, а данас се галантеријом само и бави, и ако им је то споредна делатност.

— Запослени радници су пренава лификовани за овај посао, а један број је уз рад учио занат — каже директор Костић. — Међутим, нако

је у питању женска радна снага, пуне је боловања. Многима је ово до пунски посао, поред посла на име њима, што представља проблем и отежано пословање.

Костић истиче да посла има до овљено, али да не могу да задовоље све захтеве својих партнера. Зато су све суботе, до краја године, прогласили радним.

На лоше резултате пословања, међутим, доста утичу и лоши међуљудски односи, између радника у производњи и директора Костића, исти чу радници. Смета им што их директор не поштује и не сарађује са њима, јер само заједнички могу да испливају на површину.

— Ово је неискоришћени рудник злата — истиче Драгомир Пљајић, пословодја. — Међутим, ми изгледајмо, а други скидају најман.

Ако се ситуација у „Графогаланту“ не побољша до краја године производни радници, рекоште на крају разговора, ће узети своје радне књижице и иду на СИЗ запошљавања.

Хоће ли „Графогалант“ остати без радника видићемо ускоро, јер крај године је близу. Шта ће у међувремену предузети надлежни органи за сада не знајмо, али не верујемо да ће се „рудник злата“, након истакаше не колико пута радници, ускоро затворити.

Х. Мустајбашић

**ЗА НОВИ ОБРЕНОВАЧКИ
САМОДОПРИНОС**

Градити — да свима буде боље

- Два одсто из личног дохотка и 20 одсто на годишњи натастарски приход у следећих пет година су предуслов да Обреновац постане модеран град
- Почетком године заједнички збор грађана
- Резултати референдума — првих дана фебруара

Занемаримо у овом тренутку тешку економску ситуацију, заборавимо да су нам лични доходци мали, градимо оне објекте које ћемо користити ми и наша деца — оваквим речима

Постигнута је потпунаглавност оно намене средстава принупљених самодоприносом: по 30 одсто за заједничку изградњу објекта водоснабдевања, односно топлотовода, 25 одсто средстава за канализацију — значи наставак радова из протенлог периода. Сем „личним динаром“ Обреновчана радови би се финансирали и ревовним средствима СИЗ-а грађевинског земљишта, односно друштвено политичке заједнице, тако је то усталомо било и до сада. Преосталих 15 одсто би се усмерило (по први пут) за потребе простора и опреме обреновачког Дома здравља.

најчешће је на проширеним седницама Скупштина све четири градске ме сне заједнице поздрављена недавно покренута иницијатива о завођењу новог петогодишњег обреновачког самодоприноса.

Иако је на појединим скуповима (пример Рвата) било и жустирајућа разправа и примедби, најчешће око реализације текућег самодоприноса — опредељење да се Обреновац и у наредних пет година „ради и гради“ између осталог и личним динаром једнодушно је прихваћено у све четири месне заједнице: једнако од оних који живе у стамбеним насељима и

како то често кажемо имају све, али и оних из Белглука „за које сваки уложени динар значи километар близне и асфалта, и канализације и топлотовода до сопствених дома“.

Сем прихватља иницијативе, кроз Одлуку коју су скупштине месних заједница усвојиле утврђене су и стопе издавања: 2 одсто из личних доходака запослених у удруженом раду и у области личног рада и 20 одсто на годишњи натастарски приход по основу пољoprивредне делатности. За радне људе и грађана са ниским личним примањима, речено је, договорно ће се утврдити јединствене

ОПШТИНСКИ КОМИТЕТ О САМОДОПРИНОСУ

Питање ангажовања личних средстава у овом тренутку се мора потенцирати више него инад, а одговорност да нови обреновачки самодопринос за живи, без обзира на кризу, међу осталима имају и комунистички у друштвено-политичким структурима, речено је на послују седница ОК ОСК.

Уз образложение: што нам је економски теже, лични дијар морамо више ангажовати, Никола Станојевић, председник ОК ОСК је нагласио да „напуштање неколико стратешких праваца изградње (топлотовод, водовод, канализација...) значи између осталог и стагнацију привредног развоја.“

Н. П.

на мерила и критеријуми за умањење, односно ослобађање обавезе.

Састанци скупштина месних заједница само су почетни корак до окончања у овом тренутку најзначајније друштвено-политичке акције у Општини. У наредних месец и по дана потребно је утврдити (у сарадњи са надлежним органима), тачан број бирача и организовати заједнички Збор радних људи и грађана — најкасније до 10 јануара. Тек након од

ржавања заједничког збора, према Оперативном плану почело би се и са анкетирањем грађана, значи већ 11. фебруара. За овај, завршни и уједно најобимнији посао, потребно је према ономе што се чуло на састанцима обезбедити бар 700 активиста, како би се посао врло обавио и у предвиђеном року до 1. фебруара. Значи, ако све буде тлено по плану прве резултате опредељења обреновчана треба очекивати већ првих дана фебруара.

Н. Павличевић

Подржана иницијатива о завођењу новог самодоприноса

ЗОРАН ЈАДРАНИН, члан Заједничког координационог одбора за праћење реализације задатака завођења самодоприноса

Послови тек предстоје

Када је акција завођења новог обреновачког самодоприноса у питању тек смо на „половини посла“. Озбиљније активности нас тек очекују наредних дана — а то захтева мање ангажовање свих друштвено-политичких организација у општини на целу са Савезом комуниста и Социјалистичким савезом, али и активиста у месним заједницама. Управо ових дана су конституисани Заједнички координациони одбор — оперативно тело за спровођење

акције, Комисија за израду информативног материјала — одговорна за благовремено информисање радних људи и грађана и Комисија за поделу МЗ на реоне и одређивање активиста за анкетирање. Свесни смо тешине посла који нас очекује — али и величине акције коју спроводимо. Већ први скупови су показали да већина обреновчана акцију прихвата и поздравља — на нама је да започето доведемо до краја.

Н. П.

Изградња канализационе мреже ваља наставити

БЕСПРАВНА ГРАДЊА

Ко те пита

Само у овој години 31 случај бесправне градње

У периоду од једанаест месеци ове године, на подручју општине, грађевинска инспекција је открила 174 објекта бесправно саграђених или за почетих у задњих 10 година, од којих у овој години 31 грађевински објекат.

Активност Општинског секретаријата за урбанизам, комунално-грађевинске, стамбене и имовинско-правне послове, заснивала се на легализацији, у првом реду, стамбених објеката, где је то било могуће. Тако је, од укупног броја откривених, 51 легализован, док је 44 објекта у овој години срушен, од чега

је 15 принудно, а преосталих 29 пошли су власници по добијању решења о принудном извршењу.

Иначе, у периоду од 10 година уназад, откријено је 1.766 бесправно саграђених објеката, од чега је 736 легализовано, док је 371 срушен.

Општински секретаријат који се бави овом проблематиком, настоји да у оквиру својих надлежности допринесе легализацији што већег броја бесправно подигнутих објеката у по друштвима где постоје услови за то.

Н. Н.

ЗАВЕДЕН НОВИ МЕСНИ САМОДОПРИНОС У ЗАБРЕНЈУ

За културу и комуналне

После спроведене анкете која је донела позитивне резултате, ових дана је, на Скупштини Месне заједнице Забреније, донета Одлука о завођењу новог петогодишњег самодоприноса који почиње теки од 1. јануара 1989. године.

Месни самодопринос је заведен на лични доходак 2%, а на приход од пољoprивреде 10%.

Средства месног самодоприноса послужиће за изградњу комуналне инфраструктуре, развој физичке културе и културе и одржавање Дома културе.

Уколико се укаже могућност изградње топлотовода по изради ДУП-а за Забреније, 80 одсто средстава намењен изградњи комуналне инфраструктуре биће усмерено у ове сврхе.

Н. Н.

ЖИВЕ ВЕЗЕ

НИЈЕ САМО ПОТПИС НА „ПОВЕЉИ”

● Пријатељство се „дељењем умножава”

Наставници и ученици основне школе „Посавски партизани” су у суботу, после прославе Дане школе испратили своје најдраже госте, пријатеље из Основне школе „Антон Цветковић” из Велике Горице. Са тогом због растане и уз обећање да ће се поново срести. И једно и друго је стварно. Јер по свему, по себено друговање збртимљених школа, данас не може уздрмати даљи на и економска криза. Оно је још један доказ да нада се људи познају, друже, помажу, разумеју, никакве границе, ни праве ни вештачне, нису непремости. У њиховом случају оне једноставно не постоје. Хтели смо од једних и других да чујемо како су у томе успели.

Ана Гусић, наставник разредне наставе у ОШ „Антон Цветковић”, са осмехом каже да им је, нада су се пре 14 година потписали на Повељи братимљења то и био циљ — да се та веза не сведе само на братску сарадњу, већ да се продубе лична и породична пријатељства. „Нада смо ја и Душанка успеле да се то

гај да се поздравим са тобом. Пу но наручје поклона...“

За ових четрнаест година међу собних контантака скоро да нема случаја да је братска сарадња остала на нивоу школе. Чак и над људи једне или друге школе оду у пензију, или на друго радно место, телефони раде преко целе године, писма путују, а посете су обавезне.

Невенна Петровић, наставник физичког васпитања у „Посавцима”, да нас у пензији, и Зора Фабечић, ње на пријатељица из Велике Горице су управо такав пример.

Деца су посебна прича. Њима, како нам у разговору рече Ана Гусић, „не монеш ништа наметнути. Или воле, или не воле. А наша деца су наш понос, јер нам показују да смо успели у нашим настојањима да братска сарадња постане жива, да не остане само потпис на Повељи о братимљењу”.

Зорица Драгачевац и **Весна Мишовић** из Обреновца, девет годи на после одласка из Посавца још увек имају тајну „живу” везу са

Мостови пријатељства

лико спријатељимо, одлучиле смо да и наше мужеве и децу укључимо у то пријатељство. И договориле смо се, још док су нам деца била мала, да ћемо доћи једна другој на да их будемо женили и удавали”.

Душанка Семјонов, учитељица у ОШ „Посавски партизани” додаје: „Дирнуло ме је нада сам видела Ану на свадби мој старијег сина. За мислиле да вас неко толико поштује и воли, да пређе толики пут, да би био присутан на вашем весељу. За то смо ја и супруг били на свадби њене ћерке Јасминке.

„Кад су ми пре петнаест година рекли да ће код мене боравити гост из Велике Горице, нисам имао појма ко је и какав је човек. Знао сам само да је млађи — каже нам Трифун Томашевић, олигофренопедагог у „Посавским партизанима”. „Али сам одмах при првом сусрету осетио да смо, што се каже, на истим таласима. И нисам се преварил. Наше пријатељство се из године у годину продубљује”.

Ивица Газдић, директор ОШ „Антон Цветковић” из Велике Горице наставља: „Долазим у Обреновац већ пенаест година и увек сам код Трифуна. Нада сам именован за директора рекли су ми да би требао да будем директор школе, али сам их замолио да опет будем Трифунов гост, не зато што мислим да ми не би било лепо код директора „Посавских партизана”, већ што сам код Трифуна домаћи, осећам се којом. Једне године нисам могао до њи. А баш те године син му се узео у кућу, а добио је и унуче. Је два сам ченао наредни сусрет. Трифун: — А нада се сетим, нисам мо

својим другарицама, Сњежаном Опачић и Ђурђом Љубановић из Велике Горице. Сњежана се удала, и наравно на њеном весељу је била и Зорица са родитељима.

Иван Гмаз, бивши директор школе „Антон Цветковић”, данас председник Комитета за друштвене делатности у Великој Горици, кроз шалу нам каже да би он у Обреновцу дошао и да га нису позвали, а Стојан Сиљановић, директор „Посавских партизана” каже да се и он у Великој Горици осећа не као гост, већ као домаћи без икакве резерве

Ови сусрети се иначе, организују, како нам рече Гордана Драгачевац, наставник у Посавцима: „личним средствима, због личних веза и за лично задовољство. Важно је да се ми волимо и да нам је лепо. Све остало је лако”.

И не само ови полузванични сусрети за значајне датуме једне или друге школе. Имају заједничке екскурзије — Сарајево, Истанбул, Тристрениј, Солун... Њихов мото је изгле да садржан у речима Ивице Газдића: „Није братство он што чујемо као фразу са разних форума и високих фотографија. Ово међу нама је оно право”.

Гордана Обрадовић.

КО ЋЕ НАС ЗАМЕНИТИ

Богољуб Михаиловић, пољопривредник из Ратара — Волео бих да у новој години свима буде боље па и нама, пољопривредницима. Да се коначно отклоне диспаритети цена и реализује оно што се прича на разним састанцима. Ми сељаци не монемо много да утичемо на промене. Да можемо зар бих 5 грама семена хибридног парадајза плаћао 5 милиона старих. И још нешто. Жеља ми је да у наступајућој години више младих остане на селу. Овако, остаће нам село без сељака. Шта ће нам право на 30 хектара ако нема ко то да искористи.

ДЕЦА БЕЗ РОДИТЕЉСКОГ СТАРАЊА ТРАЖЕ ДОМ

Да не буду „Заборављени”

Изузејско племенита акција (Центра за социјални рад)

На питање како од детета формирати (будућу) здраву и социјализовану личност, психолози и социологи су готово искључиви: први и најважнији корак на том путу започиње још у породици. Старо је правило (и безбрз пута потврђено): „нормални” породични односи (ненавист мајчиних руку и топлина родитељског дома”) значе правилно усмерен развој, без трзавица, осећај сигурности за дете, и безболан прелазак у свет одраслих.

На друго питање, и те како везано за претходно: шта са децом (које је на најост све више) која су из разноразних разлога и без сопствене кривице лишена родитељског

тата. Чак и поред чињенице да најденије за старатељство нису мале (тренутно су негде преко 400.000 динара по једном детету) да уз то Центар за ову децу повремено набавља одећу, обућу и друге најнеопходније ситнице.

Значи, материјални моменат не би требао да је у питању, шта ли је онда? Монда необавештеност?

У Центру озбиљно размишљају да, за почетак у сарадњи са СИЗ-ом запошљавања одржи састанак са једним бројем незапослених, нарочито жене, што би монда и донело прве резултате на овом плану. А у овом тренутку је и најважније да акција зајиви... Деце из наше средине ко-

Срећом, они имају свој дом

старања и љубави (непотпуне породице, напуштање деце, ментално заостали родитељи, лоши материјални услови за живот, и много још тога) одговоре трансформи већ годинама али да смо на почетку. Прави никако да се нађе. На ову децу нао да мисле само они које је и природа посла на то обавезала — запослени у Центру за социјални рад. Институција за забрињавање ове деце додуше има (друштво ту чини значајне напоре), али могу ли институције попут оне у Звечанској или њој сличне заменити родитељски дом, ма колико била велика и племенита срца људи који у њима раде. Могућности да се деца врате природној породици су готово нинакве, најму у обреновачком Центру за социјални рад, али у нашој средини нису искоришћене ни оне друге: да се деци обезбеди породични смештај у такозваним хранитељским породицама. Већ година деца без родитељског старања из обреновачке општине прихватају породице из Милошевца, Чортановца, Јинђије и других места, у Обреновцу нису учињени ни писнирски кораци... Покушаја да се међу многобројним наје бар ненолико породица је било, али за сада без видљивих резул-

тата у овом тренутку треба родитељски дом, топлина и нежност није мали број (што у Дому у Звечанској што у другим местима у овом тренутку је смештено 30-тан малиша на). Обреновчана који би све то могли да им пруже још је више.

Н. Павличевић

ОДРЖАНА СЕДНИЦА ВЕЋА СИНДИКАТА

На јуче одржаној седници Општињске Веће СС расправљало је о финансијским резултатима привреде и друштвених делатности за првих девет месеци ове године али и о задачама организације и органа Саве за синдиката на спровођењу политики запошљавања. Није изостала ни дискусија на тему расподеле дохотка и чистог дохотка. Чланови Већа су посебну пажњу посветили активностима на извршењу програма мера заштите животног стандарда и социјалне политике у 1988. години.

М. М.

ШТА ЈЕ ЗА ВАС БИО КУЛТУРНИ ДОГАЂАЈ ГОДИНЕ

„ПАЛЕЖ“ - ПРЕ СВИХ

Уз све „некултурне“ ствари које су нам се дешавале у току ове године, било је и тај ниво да је било могуће оних које су изазвале наше покретање књижевног часописа. За Југославију — митинг као догађај године на пољу културе и уметности, учиниле да се осећамо цивилизованијим и то баш у периоду када све мање времена има свако од нас да тражи и ужива у уметности.

Шта је то било што ће се памтити — у Обреновцу и у Југославији? Питали смо наше суграђане.

МИЛАДИН ТОШИЋ — управник Библиотеке.

На првом месту за мене је то био излазак првог броја књижевног часописа „Палеж“. и ново лице „Обреновачких новина“. У позоришном живоју Обреновца догађај године је свакако представа „Тражим помиловање“, редитеља Мила дина Симића и Павла Николића. Од великих догађаја у Југославији, остаће ми у сећању величанствени митинг „Братство јединства“ као културни чин самоосвештивања једног народа, који је показао своје југословенско опредељење. Откривање споменика војводи Живојину Мишићу је таноје имало ту димензију.

Коста Лозанић — библиотекар и песник.

За Обреновац је било од посебног значаја излазак часописа „Палеж“, али и то на када он може бити, а за Југославију „Хазарски речник“ и његов успех у свету.

Сава Николић — директор ОШ „Јован Поповић“ и председник програмског савета Дома културе.

Истакао бих излазак првог броја часописа „Палеж“ зато што пружа велике могућности да се изразе збивања у области културе и књижевног стваралаштва у Обреновцу. Догађај је и прерастање „Информација“ у „Обреновачке новине“ које по својој форми, из гледи и садржају задовољавају тренутне потребе Обреновца за правим информисањем. Изузетно ми се допала и представа „Тражим помиловање“ која прелази границе аматеризма.

За Југославију је дагађај општа демократизација односа у културном стваралаштву, „Хазарски речник“, и прослава 70-годишњице стварања Југославије.

Брана Вујчић — пензионер, сликар.

За Обреновац је од ванредног значаја био излазак првог броја часописа „Палеж“. Сам тај чин је показао да се нештим помиловање“, изложба

то ново десило у Обреновцу, да је културна свест достигла ма од 1912. до 1913. године“, књижевне вечери Лалета Андрића и Миладина Тошића. По себан дагађај од југословенског значаја је појава рубрике „Одјеци и реаговања“ у Политици, где можемо да прочитамо много лепих истина о нашој прошлости садашњости и будућности.

Бона Бузејић — начелник Дома ЈНА, сликар.

Догађај је то што смо након дочекали комплет књига Карлоса Кастанеде са новим књигом „Моћ тишине“ у издању БИГЗ-а. У Обреновцу

Са концерта Радмиле Бакочевић

ло у Обреновцу, а што чини да се осећамо културним, су на првом месту „Обреновачке новине“ које дају максимум с обзиром на друштвену ситуацију, затим базени и по себи нумизматичка изложба „Новац из музеја града Београда до 1521 године са посебним освртом на археолошку налаз Ушће“.

Радимир Ђорђевић — судија, глумац МАТ-а.

За Обреновац је, по мени, било значајно снимање деčје серије „Сазвениће белог дуда“ где су учествовали многи обреновчани, на неколико старијих локација. Вратили смо се мало у своју прошлост без које у суштини нема ни будућност. Представа „Тражим помиловање“ је ипак била пун по годак. Од културних збивања у Југославији, одушешила ме серија о Вуку Каракићу, која је осавременила.

Драга Дацковић — технички уредник.

Нешто сасвим ново у нашој средини је излазак књижевног часописа „Палеж“, као резултат вишегодишњег настојања културне јавности. Догађај за себе је био и представа „Трајекта помиловање“, изложба

која прелази границе аматеризма. За ову изложбу, која је имала велики успех, било је узимање участија најактивнијих културних организација из ове области.

Велико интересовање и пре-дан рад већ годинама дају велике резултате. Ученици ове школе су се међу првима учили у покрет „Науку младима“ и најактивнији су његови чланови. На такмичењима у оквиру овог покрета, они су скоро увек најбољи у општини, међу најбољима у граду и Србији. На четрнаест Савезних такмичења, колико их је до сада

КУЛТУРНИ ДНЕВНИК

ПОСТ ФЕСТУМ

Може ли генерација рока и панка, Бајаге и „Рибље чорбе“, компјутера и видео сеанса да гледа и одгледа на миру једну позоришну представу и то представу у којој се говори поезија. Зар им неће бити досадно уз представу „Тражим помиловање“, зар се неће нервозно мешњољити у фотељама мислећи на „Конкорд“ или неки од нафтића? Шта ако се у тишини, дон пада лишће, зачује хорсно грицкање семени и пушање балона од јаванаће гуме? Шта ако неко каже: „Ово је без везе, народе, хајдемо на пиће!“. И сви пођу.

Ове и друге комбинације вртоглаво су се мотале у главама учесника представе „Тражим помиловање“ док су иза бине чекали треће звено, мран и музички увод. Плашили су се реанције. Припремани су да однүте сваку реч и ради нао да је све у најбољем реду.

Кад, тамо, кад је представа почела-беспренорна тишина. Представа одмиче — ученици ћуте. Представа се завршава — ученици пљеснају и то искрено.

После се видело да је страх био безразлоган и да су младићи и девојке у фармерицама сјајна публика, и више од тога. Ученици Школског центра „27. март“ показали су да о њима, и не само о њима, често имамо погрешан суд. Због тога су уз извинење што их нисмо добро „прочитали“, заслунили и честитке. И питање које себи и другима постављамо, чини се, није беспредметно: да ли разумемо младе и да ли их добро познајемо.

Нинад се не зна колико ће посетилаца доћи на концерт озбиљне музике. И концерти естрадних звезда у минићима и шљоњицама уз громогласну реклами пролазе половично. Након бити оптимиста над су упитању арије из популарних опера. Још кад је тај концерт у недељу, пред „Ђенану“, пред купање, усред вечере, још над је у време поледице и мрана на неосветљеним улицама. Шансе за успех танвог музичног дагађаја нису велике. Напротив.

Десило се све, међутим, обрнуто. Гледалаца је било више од очекивања и то оних правих који знају над се пљесна, над се кашље, кад се ћуте и кад се устаје. Концерт Радмиле Баночевић, светске оперске примадоне и Слободана Станковића, првака Београдске опере био је беспреноран. И колико су уметници заслужили цвеће и аплаузе, толико су и наши Обреновчани заслужили дивљење.

Упркос снегу, скупоћи, инфлацији, преговорима и свађама, неразумевању, уприос свему што нас чини нервозним и разочараним, ипак се креће. Још увен, на срећу, има стрљивих младих људи и оних којима је до озбиљне музике. Многи нам тешко било, ипак ваља бити оптимиста.

је и прочита. Ако већ морам да будем конкретна, рекла бих да су Вук Каракић и Десанка Максимовић добили места која им припадају.

Павле Николић — директор програма Дома културе.

За мене је највећи културни дагађај у Обреновцу, ове године не, излазак првог броја књижевног часописа „Палеж“. Један од најзначајнијих културних дагађаја ове године бије изложба „Србија у балканским ратовима“. Међутим, и на овај дагађај пала је црна сенка наше потпуне незадовољности. Било је ојтужно

гледати неколико ученика и не колико професора. Сви остали су имали „преч“ посла.

Други значајни дагађај је укidanje оног општинског билте на „Информације“ и покретање новог листа, који је на до бром путу да постане права новина. Треба поменuti и рецитал „Тражим помиловање“ који је по стиховима Десанке Максимовић уредио професор Миладин Симић. У нашој земљи се додогодило много тога значајног... Зато мислим да је дагађај управо та демократија друштва, у којој је слобода стваралаштва дошла до пуног изражаваја. Оно што досада кора није могло да се замисли, сада може да се види, чује се демонстрације на Косову,

увредљиве Становникове изјаве, Жута греда — Титоград...

Миладин Симић, професор. Појава часописа „Палеж“ је незаобилазни дагађај у културном животу Обреновца у години која је на изману. Оно што је понудио, што је наго

вестио само је потврдило да су постојеће креативне снаге, а све их је више и организоване делују, спремне и дорасле овом културном чину.

Речи „дозивања памети“ Милована Витезовића изречене на Митингу солидарности су упућене свим људима добре воље и храбрости да се боре за промене јер „прошло је време да академици цитирају основце“. Поновно успостављање везе са прошлешћу — десило се у Мioniци. Споменик војводи Мишићу (рад Ота Лога) не само да потврђује једну нацију већ оваплођује њину историју и савременост.

Г. О.

БИОЛОШКА СЕКЦИЈА О. Ш. „ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ ЗМАЈ“

Сви њихови успеси

На четрнаест савезних такмичења заблистали седам пута

Има ли шта интересантније од сазнавања сложених процеса и законитости живота? За чланове биолошке секције Основне школе „Јован Јовановић Змај“ у Обреновцу, прouчавање биологије је од прворедног значаја. У њој налазе одговоре на, за њих, до сада највеће загонетке — како настаје живот.

— Интересовање је посебно изражено међу ученицима V и VI разреда — чули смо у разговору са Маром Шеховић, наставником биологије, која предаје ради са генерацијама ћада у оквиру ове секције. Доб-

ри су истраживачи, воле да експериментишу, све их интересује. Већином сами набављају огледна средства и обавезно прате савремена достигнућа из ове области.

Велико интересовање и предан рад већ годинама дају велике резултате. Ученици ове школе су се међу првима учили у покрет „Науку младима“ и најактивнији су његови чланови. На такмичењима у оквиру овог покрета, они су скоро увек најбољи у општини, међу најбољима у граду и Србији. На четрнаест Савезних такмичења, колико их је до сада

Љубав и радозналост

да било, ови јунаци су заблисали чак седам пута. Најпре је Горан Шеховић два пута за редом освојио титулу савезног првака, а наследиле су га Гordan Матић, Весна Младеновић, Зорица Ђопић, Јаворина Лазић и Јасмина Ђурђевић. Змајева школа се може похвалити да има највеће савезних првака у Југославији. За изузете резултате постигнуте на пољу биологије, биолошка секција је 1983. године добила Онтобарску награду града Београда, а ове године и похвалу општине Обреновац. То још није све. Судећи по генерацијама које долазе, традиција најбољих биологичара се наставља.

Г. Обрадовић

ДРАГАН РАДОЈКОВИЋ, председник ОО ССО Драневач, анијаш — двоструки ударник

ГОДИНА МЛАДИХ?

Нека 1989. — буде година МЛАДИХ. Да имамо више средстава за антивности али и више иницијативе. Да будемо организовани и антивни — или да се „глас” младих чује и на другим местима: у фабричним халама, на бригадирским траксама, састанцима партијских организација, у другим друштвено-политичким структурима... Да млади у целија земљи имају исте услове живљења.

Очекујем, с правом, да Нова — буде година изласка из кризе. Година великих реформи, не само на друштвено економском и политичком плану већ и свести појединача и односа према раду и проблемима.

Н. П.

КОД КУЋЕ ЈЕ НАЈЛЕПШЕ?

Милена и Зоран Гутаљ, радници Органа управе, једна су од многобројних породица која ће ново '89. лето дочекати у породичном кутку. Прерачнули су се, ставили трошкове на папир и заночули: одлазак на било које „јавно” место у овом тренутку би „вредео” бар 100 старих милиона, ако не и више. Ова сума у танвим приликама подразумева наравно и куповину нове

халбине за Милену и одела за Зорана, што је за новогодишње расположење неизбежно. Ето, на пример прошлу су чекали на „неразвијеном” Убу, а ове године ни то себи не могу приуштити, нају у шали.

Уз много мање пара, неких 20-ак старих милиона, додуше без новогодишњег прасета — али месо у замрзивачу је већ спремно, најлуђи ноћ ће зато провести са ћерицом Јелицом — за породичним столом и пред ТВ апаратом.

Новогодишње расположење у Дому за негу старих почело је још 23. децембра нада су овој великој породици у госте дошли антивисти Црвеног крста МЗ Миљановачки извори и ученици ОШ из Раковице. Поред кратког програма било је и скромних поклона. Ни ове године није изостала посета делегације Општинске конференције за друштвени положај и антивност жена. И обреновачки основци, ученици школе „Јован Поповић“ припремили су пригодан програм а у сарадњи са Домом културе старија је приказан филм „Између два вена“. Деца радника Дома старија су приредила радост старијима припремивши мали културни програм а старији су њима поделили поклоне.

Традицију је наставио и КУД „Прве иске“. Неколико сати програма и дружења сигурно је представљало право задовољство људима који и поред година осећају радост живота баш у оваквим тренуцима.

Сам дочек нове 1989. године биће у бифеу Дома. Декорација је већ почела. Свечана вечера заназана је за 18 часова а вруће крофне и пиће биће сервирани тачно у поноћ.

Све наше... осме

Година 1948. Сунце се поново расте. Страх и нада се смењују у зависности од хладноратовских затезања. Свет се дели на два блока, Југославија бира нешто између, Пале је историјско „не“ и се неке рата подвиле се над још ратници Балкан. Мушкирци масовно брију бркове, а тучане камена некима постаје „занат“ у току на редних неколико година. У биоскопима „Рим“ — отворен град“.

У то време, поред Труманове доктрине, преко океана стижу и „Труманова јаја“, поред „империјалистичких лажи“ стижу нам и Унрани пакети с млеком, месом и првим — свиленим чарапама. О нечим другом читаћемо тек мига године касније у роману Младена Маркова „Истеривање бога“. Живи се на тачкице и у редовима, пева се „Америка и Енглеска биће земља пролетерска. Нема моје и твоје, постоји само наше. Постојало је и „њихово“ али ми то тада нисмо знали.

Година 1958. Петнаест година нове Југославије. Новине пишу: Председник Тито отпутовао у Индонезију. Премија на новогодишију ће бити — два милиона. У Америци — која није умела да пева ко што су пролетери умели о њој — завршио „лов на вештице“, прошло две године од уласка совјетских трупа у Мађарску. На западу нешто ново — појављују се битници. Кренуо је први талас рок-ен рола, погинуо Чемс Дин и „родила“ се Брижит Бардо, а се дамнастогодишиња Франсоаз Саган је рекла Добар дан, туга и скандализовала свет. Новине пишу: колективно снабдевање дебелим свињама. Живот је још увек колективан, још увек се масовно иде на синдикалне излете. Неки то већ раде „фином“. Још увек сви имамо и за купус и за месо, још увек смо сви једнаки али се примећује да има и „једнакији“. Да ли су то, упркос свему, биле најлепше године нашег живота или оне тек наилазе?

Година 1968. Буди се Исток и Запад, Три светске кризе: Вијетнам, Близки Исток и Чехословачка. У Београду чувена сцена код надвожњака. Нешто касније филм Мике Антића „Свети песак“ загубио се у бункеру. Нове речи: социјалне разлике и црвена буржоазија. Неки данас кажу да је то била прва генерација што је

захтевала револуцију у нас: Буди то реални — тражимо немогуће! Младићи пуштају косу, а Мери Квант скраћује сукње, све уз пе сму Битлса и прву „децу цвећа“. У Киши још памти културна револуција, у осталом свету — сећа сушарна. Угља губи битку, сви же ле да се греју на пафту док корпулентни бивши рудар Том Џонс пева „Дилјаја“.

Година 1978. Јас између личног и колективног постаје дефинитиван. Тако је весели Бранко Ботић дочекао пуну сатисфакцију од чега нам није било боље. Колоне пред бензинским пумпама, поскуре и бензин и дизел. Азем Власи говорио на Деветом конгресу ССО Србије „Договоре преточити у дела“, сваки четврти становник Ко сова похађа школу или факултет или никој не пада на памет да у томе препозна демографску екс плозију. У Новом Саду се гради Српско народно позориште. Нови не пишу: будућност је у рукама радника. Приближава се време када ћемо и по осам сати бити без струје, „Јеж“ слави годишњицу и не пропушта прилику за афоризам са граничног прелаза: ко изађе последњи, нек угаси светло, ако га буде.

Година 1988. Примили смо све поруке дефектизма, разочарања, неуспеха и немогућности, које су у једној генерацији сварљиве. Предлажамо да сваки онај који каже „не може се“, „нећу“, и „није реално“ напусти место одређене праца. И брод препусти онима који не знати завршити ово, а започети нову еру. У осам десет осмој часовек је постао неизбежан, појединачно и у маси, од говорности и неодговорности, раду и нераду, сиромаштву и богатству, незаинтересованости и гневу. Не само политичка тела већ сваки од нас у овој 88. морао се суочити сам са собом. Она ће остати упамћена као година определења! Догодио се — народ и до годије се митинг. Док нам једни прогнозирају грађански рат, а други војну диктатуру, ми идемо сопственим путем — у више демократије! У биоскопима „Првено усјање“. На растанку амерички и совјетски полицајац измењали ставове. Да онај у Кремљу зна колико је сати у Белој кући. И обрнуто.

Д. Н. — П. Л.

Хотел „Обре

са новим програмима

У ресторану

80.000 динара. За 1

новогодишње тоале

Опрез — нада је

забуне, у цену је

остале ћаноније.

За оне са

ноћног клуба Хоте

Све то за 60.000

и стара (али ренови

и 50.000 динара. И

уласница.

Продавнице

потрошачима за

јих глава боли. Ох

внице пред празни

но низним ценама

нет" у „Дудовима

месо по ценама од 2

У „Центроп

за, којег има у до

се купити производ

нова, „Навила“,

диторских производа

нарненсове п

ПИБ „КО

ЈУГУ

Радна орга

„Комерц“ се

она динара ко

конференција

обавези да јо

донареди за

митинга „Брат

Одлуком Р

ова средства

ниро рачун з

љенима на ју

је симболична

значаја.

Поред свих других ћанонија које вредне домаћице припремају, прасе са јабуком је центар празничне трпезе. Не мари што му је цена баш пред празник скочила (килограм ниве мере кошта од 8000 — 8500 динара) ванне је да се може наћи. У част нове, 1989, рачунамо, морало је „пасти“ бар 1000 прасића. Па нена нам је на здравље!

Све наше... осме

Година 1948. Сунце се поново рађа. Страх и нада се смењују у зависности од хладноратовских затезања. Свет се дели на два блока, Југославија бира нешто између. Пал је историјско „не“ и се нке рата подвиле се над још рањени Балкан. Мушкирци масовно брију бркове, а туцање камена некима постаје „занат“ у току на редних неколико година. У биоскопима Реселинијев „Рим — отворен град“ захтевала револуцију у нас: Буди мо реални — тражимо немогуће! Младићи пуштају косу, а Мери Квант скраћује сукње, све уз пе сму Битлса и прву „децу цвећа“. У Кини још пламти културна револуција, у осгалом свету — сек суална. Угаљ губи битку, сви же ле да се греју на нафту док корпулентни бивши рудар Том Џонс пева „Дилајла“.

У то време, поред Труманове доктрине, преко океана стижу и „Труманова јаја”, поред „империјалистичких лажи” стижу нам и Унрини пакети с млеком, месом и првим — свиленим чарапама. О нечем другом читаћемо тек мноштво година касније у роману Младена Маркова „Истеривање бога”. Живи се на тачкице и у редовима, пева се „Америка и Енглеска биће земља пролетерска. Нема моје и твоје, постоји само наше. Постојало је и „њихово” али ми то тада нисмо знали.

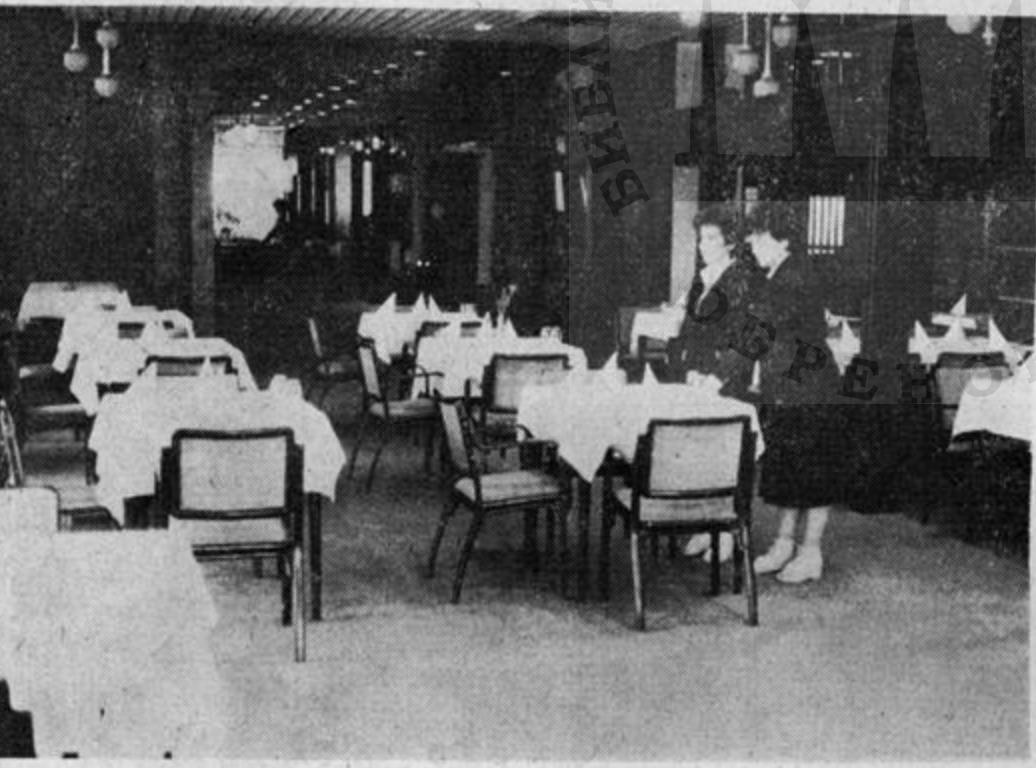
Година 1978. Јаз између личног и колективног постаје дефинитиван. Тако је весели Бранко Ђонић дочекао пуну сатисфакцију од чега нам није било боље. Колоне пред бензинским пумпама, поскупо и бензин и дизел. Азем Власи говорио на Деветом конгресу ССО Србије „Договоре преточити у дела!”, сваки четврти становник Косова похађа школу или факултет али ником не пада на памет да у томе препозна демографску експлозију. У Новом Саду се гради Српско народно позориште. Нови не пишу: будућност је у рукама радника. Приблизила се спаса-

Година 1958. Петнаест година нове Југославије. Новине пишу: Председник Тито отпутовао у Индонезију. Премија на новогодишњој лутрији — два милиона. У Америци — која није умела да пева ко што су пролетери умели о њој — завршен „лов на вештице”, прошло две године од уласка совјетских трупа у Мађарску. На западу нешто ново — појављују се битници. Кренуо је први талас рок-ен рола, погинуо Чемс Дин и „родила” се Бриџит Бардо, а се дамнаестогодишња Франсоаз Саган је рекла Добар дан, тухо и скандализовала свет. Новине пишу: колективно снабдевање дебелим свињама. Живот је још увек колективан, још увек се масовно иде на синдикалне излете. Неки то већ раде „фићом”. Још увек сви имамо и за купус и за месо, још увек смо сви једнаки али се примећује да има и „једнакијих”. Да ли су то, упркос свему, биле најлепше године нашег живота или оне тек наилазе?

Година 1988. Примили смо све поруке дефетизма, разочарања, неуспеха и немогућности, које су у једној генерацији сварљиве. Предлажемо да сваки онај који каже „не може се”, „нећу”, и „није реално” напусти место одређивања правила. И брод препусти онима који не знати завршити ово, а започети нову еру. У осам десет осмој човек је постао неизбежан, Појединачно и у маси, од говорности и неодговорности, раду и нераду, сиромаштву и богатству, незаинтересованости и гневу. Не само политичка тела већ сваки од нас у овој 88. морао се суочити сам са собом. Она ће остати упамћена као година определења! Догодио се — народ и до годије се митициз. Док нам једни

Година 1968. Буди се Исток и Запад, Три светске кризе: Вијет нам, Блиски Исток и Чехословачка. У Београду чувена сцена код надвожњака. Нешто касније филм Мике Антића „Свети песак“ заглибио се у бункеру. Нове речи: социјалне разлике и црвена буржоазија. Неки данас кажу да је то било се митишт. док нам једни прогнозирају грађански рат, а други војну диктатуру, ми идемо сопственим путем — у више демократије! У биоскопима „Црвено усијање. На растанку амерички и совјетски полицајац измењали ставове. Да онај у Кремљу зна колико је сати у Белој кући. И обрнуто.

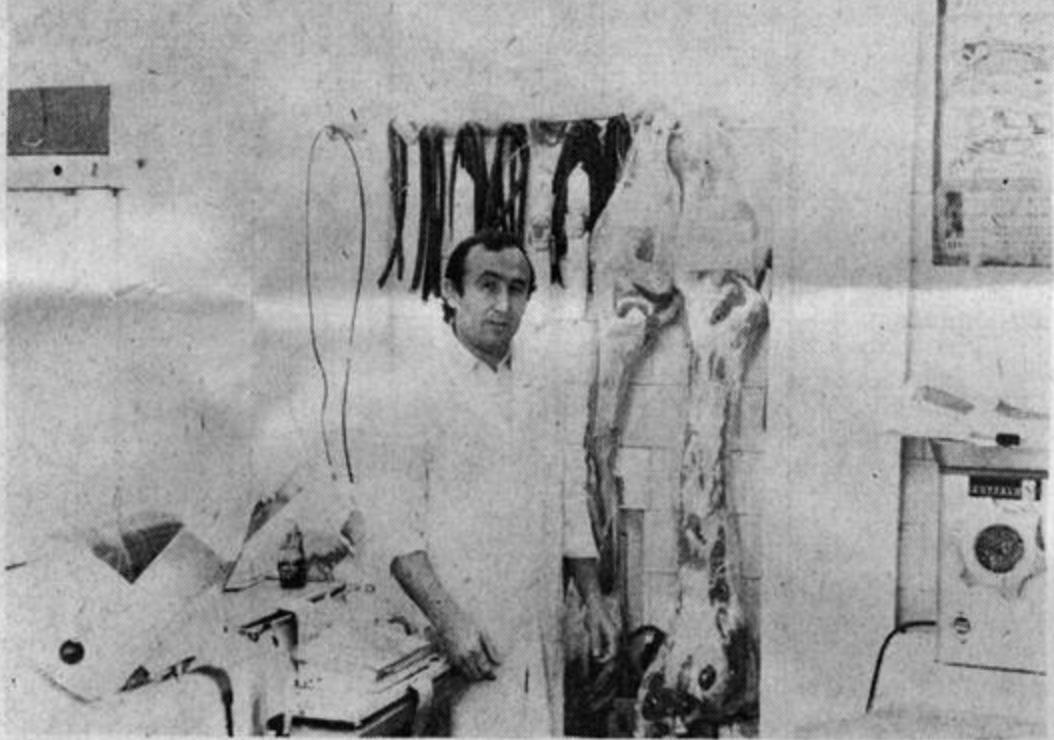
д. н. — п. л.

Хотел „Обреновац“ нову 1989. годину дочекује у старом руху — али са новим програмима за све Обреновчане.

У ресторану, новогодишња ноћ се може „лудо” дочекати за „само” 80.000 динара. За те паре, сем што ћете се веселити за свој грош и поназати новогодишње тоалете, уживаћете у музичи „Јарана” и песми Зорице Лучић. Опред — нада је музина у питању, очекује вас и изненађење. Да не буде забуне, у цену је урачунат и комплетан мени: српска занусна, смуњ орли... и остале ђаноније.

За оне са „озбиљнијим“ намерама и плићим цепом, отворена су врата ноћног клуба Хотела. Тамо вас чена оркестар „Аламо“ и комплетна вечера. Све то за 60.000 динара. За љубитеље природе новогодишње рухо је одела и стара (али реновирана) Аласна колиба у Забрану. Музина до зоре и вечера и 50.000 динара. Ипан, најјефтиније је у Диско клубу — тамо се плаћа само улазница.

Продавнице прехранбене робе у нашем граду имаје шта да понуде потрошачима за новогодишње празнике. Разноврсну робу, али и цене од којих глава боли. Охрабрује то, што су се снабдевачи потрудили да своје продавнице пред празнике снабдевају свежим свињским месом из увоза по знатно низким ценама. (Тако бут без носке ношта 20.600 килограм). „Супермаркет“ у „Дудовима“ Трговинске радне организације „Посавина“, нуди јагњеће месо по цени од 22.000 динара.

У „Центропромовој“ самоуслуги, тановзаној „Дунав“, поред меса из увоза, којег има у довољним количинама, по низу цене за 20 — 40 одсто, могу се купити производи „Центропроизвода“, нека од жестоких птића и вина „Танова“, „Навила“ и „Рубина“, као и „Червикових“ бистрих сокова, затим, нотиторских производа „Бамбија“, „Краша“, „Дунава“, „Кандита“, „Соко-Штарка“, кашничкове паштете, готове јаде и друге.

Поред свих других ћанонија које вредне домаћице припремају, прасе са јабуном је центар празничне трпезе. Не мари што му је цена баш пред празник скочила (килограм живе мере ношта од 8000 — 8500 динара) важне је да се може наћи. У част нове, 1989, рачунамо, морало је „пости“ бар 1000

ПИБ „КОМЕРЦ“— ЈУГУ СРБИЈЕ

Радна организација ПИБ „Комерц“ се одрекла 52 мили она динара које је Општинска конференција ССРН била у обавези да јој уплати нао на донкадну за превоз учесника митинга „Братство јединство“

Одлуком Радничког савета ова средсвта су уплаћена на њиро рачун за помоћ поплављенима на југу Србије. Сума је симболична али је гест од значаја.

Дежурне продавни

Пред новогодишње празнике, 31. децембра, све п ТРО „Посавина”, радиће скраћено — до 18 часова, а бензи 212 од 6 до 21 час.

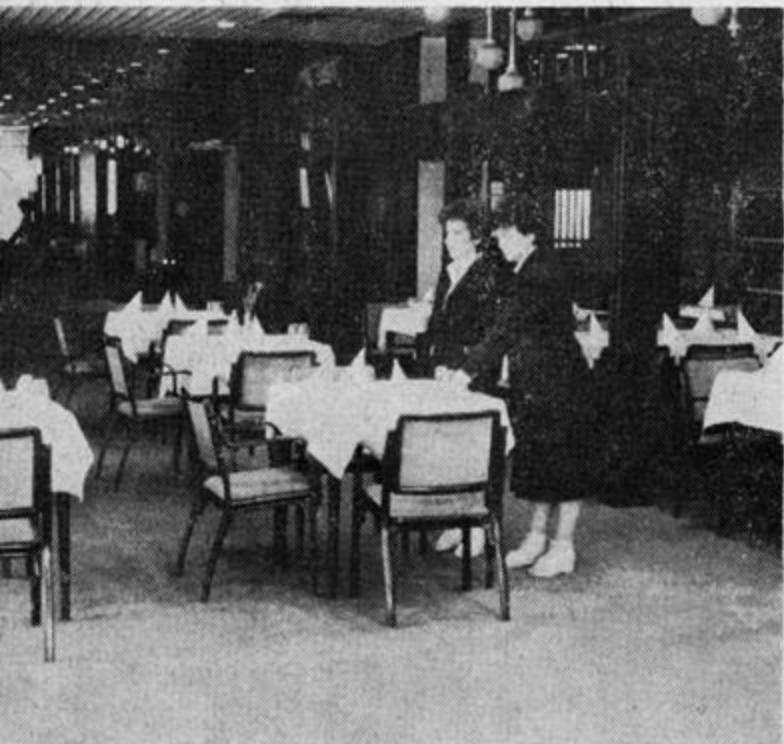
На Нову годину, 1. јануара, Бензинска пумпа ће дејати до 21 час, док остале продавнице неће радити.

Другог јануара организована су дежурства од 7 — 11
давницама број: 91, 38, 46, 74, 43, 80, 3, 26 и 49 у граду
Земуну, а 11 часова.

Продавница број 101 („Супермаркет“) радиће од 7 -

Трећег јануара, од 7 — 11 часова, денкураће прода
36, 9, 59, 31, 1, 25, 52, 105, 40, 204 и 71 у граду, а сеоске од

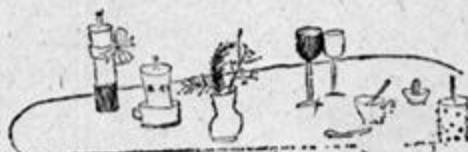
Продавница број 30 („Драгстор“) радиће од 7 — 11
Бензинска пумпа дежурати од 6 — 21 час.

„ПОСАВИНА“ ЗА ВАС

У продавницама ПКБ ТРО „Посавина“, по условима које је произвођач понудио радној организацији, можете купити намештај, текстиле, белу технику и текстил. То значи бесна матни кредит од 3 — 6 месеци.

Лепеза производа који се могу купити под овим условима, прошириће се од Нове године (део грађевинског материјала и друго), обећали су у „Посавини“.

НЕШТО ИЗМЕЂУ

Судбина

Мојновачка РО „Подбишће“ претворила је у Звечкој једну шталу у магацин за прехрамбене намирнице. Међутим, животне намирнице већ су биле укварене, па санитарни инспектор није дозволио да се дugo задржавају у магацину, те се свиње (које су на кратко напустиле своје „становање“) опет вратише у свој обор. Изгледа ми да је овде било: не оном ком је суђено, већ оном ком је намењено.

Борци

Кад би се у Обреновцу бирао најборbeniji слој, без конкуренције би победили малобројни спортски радници. Они се свакодневно беспоштедно боре са хроничном беспаријом.

Харун Мустајбашић

Навике

Обреновац више није мала варош али још увен има неке ситнопаланац и манире. Уместо на огласним таблама, којих истини за вољу у овом граду и нема или у новинама, а навине постоје, Обреновчани своје „маље огласе“ наче по стаблима дрвећа, по бандерама, стављају их у прозоре или у излоге продавница. Неки иду дотле да оглас „Продајем пећ и веш машину“ испишу на пластичном послужнику и онаке намотну.

Не знамо постоји ли канав позитиван пропис који регулише ову овласт и то је надлеђан за лепши изглед града тен чини нам се да овако нако је није добро.

М. М.

Јевтин мед „Воћопродукта“ из Поноревца, можете купити по цени од 6.450 динара килограм, као и свежа јаја „S“ класе по цени од 480 динара у приватној трговинској радњи „Витаминна“, браће Мирослава и Јована Томића у Улици Војводе Мишића 127.

Да би сте улепшали свој изглед у новогодишњој ноћи, Миодраг Везић, златар — јувелир, у најстрожем центру града, нуди накит за све унусе и свачији цеп. Овде се могу купити огрилице по цени од 20 до 120 хиљада динара, минђуше од по 7 — 20 хиљада динара, комплете од 20 — 50 хиљада динара, брошеви и друго.

Ако жељите да у „најлуђој ноћи“, „лудо“ изгледате, а да вам то „лудовање“ не испразни ћепове, појдите у Бутић Драгане Ранић, у Улици Маршала Тита 24, где можете наћи свечане комплете, хаљине и блузе за све узрасте по приступачним ценама. Комплете по цени од 100 до 150 хиљада динара, хаљине по 100 до 180 хиљада динара, свечане памучне панталоне и ролне по цени од 90 хиљада динара, свечане блузе од 60 до 80 хиљада динара. Овде можете наћи неке од модних детаља, који вам, монда недостају, украсне машне за косу на пример.

ТУ ПОРЕД НАС

Нама је пошребна — гласност

Грме петарде и бомбице, шенлучи нам младеж и монотонију ноћи разноси на комаде. Још је десет дана до Дочена, а пуца са свих страна. Пуца буквално свуда: и у школским двориштима, и на улицама, и пред јавним местима и у двориштима... Шенлуче млади, призорни и беспризорни експлодирају петарде из увоза, прошверцовани преко једне од наших многобројних граница.

Деца се трзају у сну, а хулигани наши обреновачки, урлају од среће што пуца и што ће тен запуцати. Нова година је на прагу. Прошверцовано је много енсплозија. Цена му расте колико и транња. Све изгледа да ове године народ више купује петарде од честитки. Кome да се честита, и шта. Једноставније је послати петарду: ем пуне, ем потресе! Честитие су манир заосталог грађанској друштва. Нама је потребна гласност. И петарде су но наручене — права стварчица!

Само маштовити могу да замисле новогодишњу ноћ: ем петарде, ем скупоцени естрадни шунд, ем бомбице, ем пушке, пиштоли, митраљези. Само да неко не почне да се весели из топова? Биће то незаборавна ноћ! Ноћ ватромета и пиротехнике! Ал ће да се пуца! Због тога, хватајте маглу и први сигурнији ћошак! Што је сигурно — сигурно је.

Обреновац је миран град: понена сенира, понеки револвер, понена туча. За Дочен ће подсећати на филмски студио у коме пиротехничари имају главну реч. Било би због тога добро, поштовани народе, најбо би рекао Милован Витезовић, да обуздамо своје пуцаче страсти: због мирног сна и због деце. А пуцачима би требало одузети пуцальне. Нен пуцају у себи. Доста нам је нојенаве пуцњаве. Зар не?

Павле Николић

Дежурне продавнице

Пред новогодишње празнике, 31. децембра, све продавнице ПКБ ТРО „Посавина“, радиће скраћено — до 18 часова, а бензинска пумпа број 212 од 6 до 21 час.

На Нову годину, 1. јануара, Бензинска пумпа ће дежурати од 6 — 21 час, док остale продавнице неће радити.

Другог јануара организована су дежурства од 7 — 11 часова у продавницама број: 91, 38, 46, 74, 43, 80, 3, 26 и 49 у граду, а сеоске од 7 — 11 часова.

Продавница број 101 („Супермаркет“) радиће од 7 — 15 часова.

Дежураће и Бензинска пумпа од 6 — 21 час.

Трећег јануара, од 7 — 11 часова, дежураће продавнице број: 20, 36, 9, 59, 31, 1, 25, 52, 105, 40, 204 и 71 у граду, а сеоске од 7 — 11 часова.

Продавница број 30 („Драгстор“) радиће од 7 — 11 часова, док ће Бензинска пумпа дежурати од 6 — 21 час.

МЕРЦ—
СРБИЈЕ

оризација ПИБ
дрекла 52 мили
је Општинска
ССРН била у
плати као на
превоз учесника
ство јединство”.
адничог савета
су уплаћена на
з помоћ поплав
у Србије. Сума
али је гест од

СЛИНЕ И ПРИЛИКЕ СТАРОГ ОБРЕНОВЦА

У годинама пред Други светски рат, Обреновац је као мала паланка имао негде око 2500 становника, једно типично занатско-трговачко насеље — људи су добра радили, скромно живели а у слободним часовима се посебивали и друговали.

Не тако ретко, нарочито с јесени приређивале су се забаве са разноврсним програмом. И данас се многи старији наши суграђани радо и са сетом сећају традиционалних занатских и трговачких забава, затим циганских балова, спортско-клубских мачина и других организованих онупљања.

Људи су живели тихо, без журбе, ненако опуштено и са неким умећем да се скромно или лепо забаве и провеселе. Придошица из других крајева је било мало, тако да су се међу собом добро познавали. Наравно, сваки је имао свој надимак који је више значио него само име и презиме.

Како су се примицали празници, тако је и расположење расло. То се особито запажало крајем децембра месеца — приближавањем Нове године. Као да је свако на свој начин хтео да да свој удео, нако би све то протекло што свечанije и успешније. Јене су биле врло практичне. По договору свака би припремила неки свој кулинарски специјалитет, који би као пријатно изненађење био сервиран у касне сате.

Два најрепрезентативнија објекта у месту били су хотел „Антоновић“ данас „Централ“ и „Гранд“ хотел („Сутјеска“). Да би се обезбедило место било је потребно благовремено извршити резервацију. А то није било баш тако лако.

Зиме су биле врло хладне са дебелим снежним покривачем. Улице завејане и тешко проходне. Фијакери су били замењени саоницама на које су се „начили“ малишани да се мало провозају, ако би им то дозволили познати превозници Лука и Стева Панашки, Пера Белић. Тим сао ницама, са пребаченим вуненим ћебадима преко ногу, праћени музика нтима пристизали су гости. На улазу у хотел сачинавали би их власници — хотелијери који би гостима пожелели добродошлицу и добар провод у „лудој ноћи“. Газда Тоза Чайетинац, држао је хотел „Антоновић“ са супругом Мицом. Био је то маркантан човек, осредњег раста са бујном седом новрџавом косом, одевен у црни смокинг са увен белом ношу-

љом и лептиром машном, љубазно би се наслешио и уз наклон поздравио госта. Време лепих манира.

У другом хотелу, „Гранду“ иста би се слика поновила, само што би на улазу госте поздравио власник газда Ђока Поповић са супругом Милевом.

Јене са ту, дугоочекивану ноћ, у пратњи својих каваљера, следиле су моду оног времена, биле су обично у врло дугим хаљинама, заогрнуте велом и шаловима, са косом увијеном у пунђу и обавезним цветом у коси. Јене од њих, које су се издаваје висином и стасом носиле су велике црне шешире. Било је и таквих, које су на дочек долазиле у на родној ноћњи.

Мушкари су класично одевени. Они елегантнији: црна одела, шешир и штап у десној руци. Знак отмености.

Интересантно је да су брачни парови долазили на Дочек нове године врло често у друштву својих најстаријих. Тако су баке врло симпатично деловале, зрачила топлином и племеништву а у одевању остала веће старој српској ношњи са либадом и марамом на глави и шајначе.

Међу гостима те вечери били су примећени срески начелник Бата Пателић са супругом, индустријалац Аца Симовић, такође са супругом, доктори Вита Марковић са супругом Мицом, затим од народа изузетно цењен и поштован Др Риста Пурић, кога су најчешће ословљавали са „Брат Риста“. Ту су се нашли и угледни трговци и занатлије, Сава Мишић, Сава Ристановић, Новак Пуртић, Михаило Јаношевић, Милован Митровић „Фарбар“, затим професор и директор обреновачке гимназије Тимотије Климчун са супругом Олгом, Ваљевском.

Остаје у сећању оригиналан долазак пенара Кристијана Сиљановића, Манедонца. Ушао би у хотел са велиним гајдама и истог тренутка, пошто би поздравио приступне одсвирао сплет македонских игара. Уз буран аплауз, а да не претера, супруга га би дискретно опоменула и позвала да пођу за свој сто.

Програм је почињао добродошли домаћина, па би затим музика засвирала тањо. Најава забавног програма. После тога следио је валцер. Та игра захтевала је веће квалитете, па су на платоу остајали само они најуспешнији.

Јене су ову игру обонавале, па су биле врло срдите према својим

(НЕ)УСПЕЛИ

ДОЧЕК

НОВЕ

1939.

ГОДИНЕ

ГРАНД ХОТЕЛ — ОБРЕНОВАЦ

• Те 1938. године, уочи рата, у хотелу „Гранд“ онуписали су се сви који су нешто значили у вароши • Главни згодитак — прасе на ранђу нашло се на столу Раје берберина • Мис вечери — госпођица Персида Лазић.

муневима, који за то нису имали смисла. Међутим, највеселије је било када се засвира коло. Они који су до тада били пасивни посматрачи, предњачили су и први започињали. Музиканти, осетивши тренутак, прилазили би коловођама „уз уво“ а ови би их уз добру напојницу подстицали.

У паузи извлачење лутрије. Главна премија — прасе на ранђу. Оно је на дочену те далеке 1939. године припало чика Раји „Берберину“. Беше то висок и увен наслеђен човек који је врло лепо певао, што је изгледа случај са свим берберима.

Недеље пред ноћи бирада се МИС вечери. Процедура је била таква, да је за најлепшу жену бирана она, која би добила највећи број карата — честитки. Карте је преbroјавала комисија која је на крају уз „туш“ музике проглашавала најлепшу жену

вечери. По некој врсти протокола она је отварала плес. То је била госпођа Персида Лазић (она данас живи у Београду и кажу да је још увек лепа имена иако у поодмаклима годинама. Ретко навраћа у Обреновац).

Тачно у поноћ светиљке би се по гасиле. Настало је неописиво славље. Једни другима су уз пољупце че ститали наступајућу 1939. годину. Музика би засвирала „Краљево коло“, како је то био обичај у земљи између два светска рата. Дужност домаћина је била да коло поведе...

Остајало се до пред саму зору.

Напољ још увен мрак. Мраз стегао са снег завејао стазе и кровове. Под ногама ширили. Свуда белина.

Тано се ушло у 1939. годину, која ће донети многе радости али и једну велику трагедију — почеће други светски рат.

Миодраг Р. Ђорђевић

Запис

Витла се више не окрећу

Воденице су грађевине подизане да за довоље потребе свих, баш као и ћуприје и цркве. Отуда народ гледа њих као светиње, а око воденица се плету чудне, невероватне а и истините приче, како о ономе што се у њима и око њих дешава, тако и о воденичарима, необичним ћутљивим усамљеницима, за које народна машта вели да са птицама и ветровима говоре, а ноћу са баволима дружују.

Воденица има разних. Великих, на два боја, са по шест тешких каменова, које се дају издалека видети, спремне да приме под кров и стоку и људе; мањих, на таној води, са настремишном за стоку, собом за воденичара, у којој се увек нађе места за оне који је онако некуд путују и покрај нечега пролазе; до оних најманаих пребачених преко усих стрмих потока, или стидљиво ишчунурењих у врбацима на зајаженим жилама реке. У нашим крајевима беше их много јер има дosta вода и брода низ која теку.

Прављене од тешке борове грађе што на смolu мирише, поцрнеле од ветра и киша, подигнуте на месту где се укрила највећи број људских потреба, стоје отворене сваима, да приме, огреју и нахране пријатеље и сакрију од непријатеља.

Њима долазе сви, и у њима су сви једнаки. Како они са бесним коњима, с колима ту ним жита, тако и удовице са буџућима на леђима. Сви мељу по реду и једнак ујам да јују. Сретају се ту разни људи, неки да мељу, неки да се распитају за познанике, кумове пријатеље и непријатеље, и хоће ли бити рата, а увек га је бивало. У њима се рађало и гинуло, женило и венчавало, а свраћаху и или пак гонећи једни друге.

А оне, откако је људи, жита да се меље, и воде да тече, стоје, све црње од киши и ветра, али све жилавије и јаче од времена, које је од увек ништило и неуничитиво. Тако је док су служиле ономе чему их човек на мену, док су живеле и док се у њима живело.

Данас, у времену електрике и технике, чо век, који је из њих хлеб јео, као да их је заборавио. Ђутљиве и усамљене, као и њихови воденичари, стоје где су од вајкада стајале, или некако стидљиво, плашени се и вође, са којом од искона другују. Скривају своју самону врбама и коровом који је израсао до крова, а расте и из крова, нагнути над водом, као да жале за животом, који испод њих, у витловима, који се давно не окрећу, нестаје.

Самује још по која на Убачи и Кладници, Тамнави и Колубари. Остале однеше речулисаки токови река, или пак несташи нејестиметно као год и све што изгуби смисао свог постојања.

Ове што стоје, стајаће још коју годину, док једног дана случајно не приметимо да их нема, или ће све: и оне велике на два боја што примаху под кров и стоку и људе, и оне мање са настремишном за стоку и собом за воденичара, у којој увек има места за оне који, опет увек туда пролазе; као и оне најмање пребачене преко брзих, стрмих потока — живети у дечјим читанкама и сећањима старијих, који су њима долазили и од њих се враћали, а од воденица даље не треба пута, јер нити има куд да се иде, нит кога да путује.

Слободан Марјановић

Божа ветеринар

Владимир Андрић

У то доба купујеш хлеб — ваљда за динар. Али, срећем панњу — Бона ветеринар! Људина ;прен, наслеђен, помало чудан — мислиш да спава, а он будан: зна и над нешто радиш крадом. Обузет песмом, децом и радом. (Ами смо били да деца

рођена неког Лимбурга месеца). Бона има клавир, има и нњиге, вози чезе, шпединтер, саонице и таљиге, тамо неке свиње штроји...

Кад си са њим, немаш бриге.

Колико сам га веоље, људи моји!

У то доба сви живимо у некој нејасној слози, а Бона ветеринар нас увен неенуд вози.

Сећам се оних врелих равничарских лета: у кола упрегнута прво кобила Верна, па њена ћерна

својеглава Виолета.

А Виолета — не коњ, већ голубица и зверна... Возимо се зими Бона, ја, његов син и ћерка: равничар, као у руском роману, лете санке; на смену држимо дизгине танке...

А онда — почесмо коње да сахрањујемо.

Верну плачући, Виолету немо.

(Или је, свеједно, некога тамо лета

монда прodata Виолета...)

Без коња после, Бона је и био и није био онај Бона, а и времене стигоше нена строна. (И јејтино и скупо продавала се коња;

— посла су највише имали нонари).

А онда се пришом одvezе и Бона

— седе у неупрегнуте чезе

и на неком Пироту небеском ишчезе.

Од онанве људине остале само обичан гроб.

Ех, што не можемо Верни и сад да дамо зоб...

Све тако нехано мине.

Не дримо више ниједне дизгине.

Остале нам само убичајена сета.

Кроз живот нас не вози Виолета.

Делегати СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ОБРЕНОВАЦ
са друштвено — политичким организацијама и СИЗ-овима

ЧЕСТИТАЈУ

радним људима и грађанима

НОВУ 1989. ГОДИНУ

**ДРАГАН
МАРКОВИЋ**

РАДНИМ ЉУДИМА И ГРАЂАНИМА
ОБРЕНОВЦА

ЧЕСТИТАМО

НОВУ 1989. ГОДИНУ

**НАША ШКОЛА
ОБРЕНОВАЦ**

Ученицима и наставницима
радним људима и грађанима

Срећна Нова 1989. год.

**Посавина
ОБРЕНОВАЦ**

Нашим потрошачима,
радним људима и
грађанима општине

ОБРЕНОВАЦ

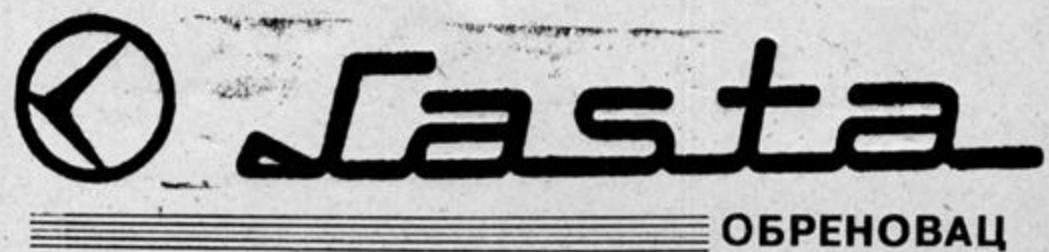
ЧЕСТИТКЕ

ПОВОДОМ

Нове 1989. године

ГРАЂАНИМА И РАДНИМ
ЉУДИМА ОПШТИНЕ
ОБРЕНОВАЦ
ЖЕЛИМО СРЕЋНУ И УСПЕШНУ
НОВУ 1989. ГОДИНУ

НАШИМ ПУТНИЦИМА, РАДНИМ
ЉУДИМА И ГРАЂАНИМА
ОБРЕНОВЦА
честитамо

Нову 1989. годину

УВЕК СА ВАМА
УЗ ЧЕСТИТКЕ ПОВОДОМ

НОВОГОДИШЊИХ ПРАЗНИКА

ЧЕСТИТА
НОВУ 1989. ГОДИНУ

СВОЈИМ ГОСТИМА И КОРИСНИ-
ЦИМА, РАДНИМ ЉУДИМА И
ГРАЂАНИМА

Prva Inter Baric

Честитамо радним људима
и грађанима општине

НОВУ 1989. ГОДИНУ

РО „БОРА МАРКОВИЋ“

ОБРЕНОВАЦ

РАДНИМ ЉУДИМА И
ГРАЂАНИМА ОПШТИНЕ
ОБРЕНОВАЦ

честитамо
НОВА 1989. ГОДИНА

ШТАМПАРИЈА И КЊИГОВЕЗНИЦА

Надредак
ОБРЕНОВАЦ

Радним људима и грађанима Обреновца
Желимо срећну Нову 1989.

ОМЛАДИНСКА ЗАДРУГА »ОБРЕНОВАЦ«

ЧЕСТИТА

Свим члановима, радним колективима и грађанима

НОВУ 1989. ГОДИНУ

Посластичарница „ЦЕНТАР“

ПЕТРОВИЋ ВЕРА, МАРШАЛА ТИТА 138

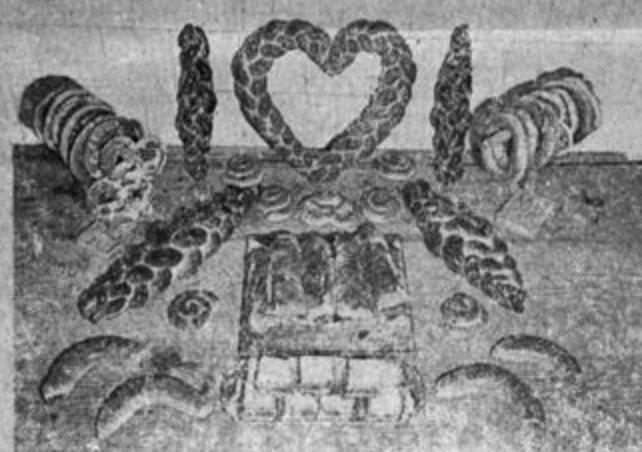
НА НОВОГОДИШЊОЈ ТРПЕЗИ ИМА МЕСТА И ЗА НАШЕ ПРОИЗВОДЕ ЈЕР СУ:

ИЗУЗЕТНО КВАЛИТЕТНИ,
ИЗВАНРЕДНО УКУСНИ
ЧЕКАМО ВАС И У НОВОЈ 1989. ГОДИНИ • СРЕЋНО

ЗАЈЕДНИЧКА
ЗАНАТСКА
ПЕКАРСКА
РАДНЯ

Jovanović
Milana
i

Gligor
Dragoš

ВОЈВОДЕ ПЕЛГИЋА 138
СВРНЯЧАО
TEL. 871-047

Својим суграђанима и поштовачима
честитамо нову 1989. годину

МИНИ – МАРКЕТ

ВЛ. МИРОСЛАВ И ЈОВАН ТОМИЋ

ЈОШ НИЈЕ КАСНО
ВЕЛИКИ ИЗБОР
ИЗ НАШЕ ПРОДАВНИЦЕ ОТИЋЕТЕ ЗАДОВОЉНИ И СРЕЋНИ
У НОВУ 1989. ГОДИНУ

Посластичарница „ПЧЕЛА“

ВЛ. АРСЕНИЈЕ МИХАЈЛОВСКИ, Маршала Тита 77.

И УНОВОЈ ГОДИНИ БИЋЕМО С ВАМА ДА ВАМ —
ЗАСЛАДИМО ЖИВОТ

ЗАЈЕДНИЧКА ЗАНАТСКА РАДЊА ЗА ХЕМИЈСКО ЧИШЋЕЊЕ
И БОЈЕЊЕ

„ХИГИЈЕНА“

ЂУРИЋ ДУШАНКЕ И ЉУБОМИРА, МАРШАЛА ТИТА 86

КОРИСНИЦИМА НАШИХ УСЛУГА ЖЕЛИМО СРЕЋНУ, НОВУ
1989. ГОДИНУ И ПОДСЕЋАМО НАШЕ СУГРАЂАЊЕ:

- ХЕМИЈСКО ЧИШЋЕЊЕ СВИХ ВРСТА ОДЕЋЕ,
- КУВАЊЕ И БЕЉЕЊЕ СВИХ ВРСТА ТЕКСАСА И ОДЕЋЕ,
- БОЈЕЊЕ СВИХ ВРСТА ПЛАТНА И ОДЕЋЕ ОД ПРИРОДНИХ
СИРОВИНА — ВУНА — ПАМУК — СВИЛА И СЛИЧНО
- УСЛУГА БРЗА, СТРУЧНА И КВАЛИТЕТНА • ЦЕНЕ СОЛИДНЕ
• РОН ИСПОРУКЕ ПО ДОГОВОРУ.

»АУТОЕЛЕКТРИЧАР«
Росић Слободан – ФАФИ

Својим
цењеним
корисницима честитам
нову 1989. годину

Грађанима и радним људима наше општине честитамо

RO za komunalnu
privrednu
OBRENOVAC

Нову 1989. годину и подсећамо на наших 39 година рада

ДОБРО дошли
РАДО ПРИМЉЕНИ
ХВАЛА НА ПОСЕТИ

ОБУЋАР ЦАНЕ

„ЗЛАТНИ ЧЕКИЋ“

Маршала Тита 29

Жели срећну
Нову 1989. год.

Све најљепше у
Новој 1989. год.

Кафе
„КОРЗО“

Видан Јовановић, Маршала
Тита 94

осећајте се пријатно уз добру
услугу и богат видео програм

МАЛИ ОГЛАСИ

ПОСЕТИТЕ КАФЕ „ЕХ“

Тешко нас је заобићи јер смо
на Вашој страни
НАШЕ УСЛУГЕ — ЗА ВАШЕ
ДОБРО РАСПОЛОЖЕЊЕ

ПОСЕТИТЕ БИФЕ „ШАНСА“

● Маршала Тита 138
● Правонласни специјалитети
уз музину
● ШАНСА НОЈА СЕ НЕ
ПРОПУШТА

ПОСЕТИТЕ БИФЕ „СУНЦЕ“ ЈОВЕТИЋ РАТНО

Војводе Мишића 43

- Роштиљ
- Пиће
- СВАКО ВЕЧЕ И УЗ
МУЗИНУ „НА УВО“

ПОСЛАСТИЧАРНИЦА „ЦЕНТАР“

ПЕТРОВИЋ ВЕРА
Маршала Тита 138

- Велики избор
- Изванредан квалитет
- ДОЂИТЕ У СВАНО ДОБА

ЧАСОВНИЧАРСКА РАДЊА

СТЕФАНОВИЋ ДУШАН
Маршала Тита 92

- Све врсте поправки
- БРЗО, ГАРАНТОВАНО И
ЈЕФТИНО

АУТОЕЛЕКТРИЧАР

Росић Слободан — Фафи
● Поправка свих врста
автоинсталација
● БРЗО, КВАЛИТЕТНО И
СИГУРНО ЗА ВАШ
СРЕЋАН ПУТ

БУТИК „ЛАВ“

МИЛЕ БОГДАНОВИЋ
Маршала Тита 56
ГАРАНТУЈЕМО СВЕТСКИ
ИЗГЛЕД

МОДНА ОБУЋА

АНИЧИЋ БОЖАНА
Маршала Тита 44

- Најновији модели
- Врхунски квалитет
- Све врсте поправне
ПРИСТУПАЧНЕ ЦЕНЕ

ПОСЕТИТЕ БУТИК ЗА ДЕЦУ „ЋИЋИ“

МИРЈАНА ВУКОВИЋ
Маршала Тита 162

- Модни кројеви
- Савремени дезени
- ЗА ВАШЕ ДЕТЕ —
ОД ГЛАВЕ ДО ПЕТЕ
- Практично и по
приступачним ценама

ВИДЕО „МАЈА“

Војводе Мишића 211
● ВЕЛИКИ ИЗБОР ВИДЕО
КАСЕТА
са најновијим филмским
остварењима

ТЕПИХ СЕРВИС

Полусуво маш. прање тепиха и
мебла, тел. 182-446, Београд.

БАЗЕНИ

ОБУКА НЕПЛИВАЧА И ШКОЛА
ПЛИВАЊА
ТЕРМИНИ:

ПОНЕДЕЉАК 19 — 20 сати
СРЕДА 9 — 10 и 19 — 20
сати

ЧЕТВРТАК 8 — 9 сати

СУБОТА 9 — 10 сати

ОБУКА ПРЕДШКОЛСКЕ ДЕЦЕ
УЗ ОБАВЕЗНО ПРИСУСТВО
РОДИТЕЉА У БАЗЕНУ:

ТЕРМИНИ:
УТОРАК 17 — 18 сати
ЧЕТВРТАК 17 — 18 сати

ТАШНЕР ЉУБА ЈЕЛИЋ

Маршала Тита 29

- Стручна и квалитетна
израда
- и поправка свих врста
кошне галантерије

ПАПУЦИСКА РАДЊА

ЈОВИЋ ВЛАСТА
Маршала Тита 59

- Обућа без које се не може
- ПРАКТИЧНА, ПРИНАДНА
И ЈЕФТИНА

НОВООТВОРЕНИ СЕРВИС

„ЕЛЕКТРОЛУХ“

Видановић Миленко
Ул. Војводе Мишића бр. 261
Врши поправку електричних ну
ћних апарат

- беле технике —
— пријаве кврова од 08—
— 10 час. и од 16 — 18
часова
- кврове по пријави отиља
њам и у вашем стану

ФРИЗЕРСКИ САЛОН ЗА ЖЕНЕ

Матић Гордана

АНО ВАМ ЈЕ СТАЛО ДО ЛЕ
ПОГ ИЗГЛЕДА ПОСЕТИТЕ
НАШ САЛОН У УЛИЦИ МАР
ШАЛА ТИТА бр. 29

Све најљепше у
Новој 1989. год.

Жели Вам ОПТИЧАР

„ВАЛЕНТИНА“

М. Јовановића 13
(тел. 872-614)

- Велики избор
- Изванредан квалитет
- БРЗА УСЛУГА

Срећну Нову
1989. годину
желе Вам

Фото „ОЉА“ и видео „МАЈА“

Војводе Мишића 211

- Велики избор видео настета
- Експрес и јевтина израда
- ЦРНО БЕЛЕ ФОТОГРАФИЈЕ
ЗА СВА ДОКУМЕНТА

У СВАНО ДОБА

СВЕЊЕ НОРЕ И НОРНЕТЕ
ЗАРНОВСКИ ЋИРО
Војводе Мишића 164

ПОСЛАСТИЧАРНИЦА

„ЦЕНТАР“

- Велики избор свих врста но
лача и слаткиша
- ПРИМАМО НАРУЦБИНЕ ЗА
СВАДБЕ, СВЕЧАНЕ РУЧКО
ВЕ, НОВУ ГОДИНУ И ДОС
ТАВЉАМО НА ВАШУ АД
РЕСУ.

СКИ СЕРВИС

Улица 22 бр. 32

Оглашавајте у Обреновачким НОВИНАМА

- Куповина
- Продаја
- Пропаганда
- Обавештења
- Читуље и помени
- Изјаве захвалности реч 300
динара
- Оглас пријавите лично у
Дому културе и спорта
или на телефон 871-361.

СВЕЧАНО ПРОГЛАШЕЊЕ СПОРТИСТЕ ГОДИНЕ

ХУСКИЋ И НИКОЛИЋЕВА НАЈБОЉИ СПОРТИСТИ ОБРЕНОВЦА

Најбољи спортисти Обреновца у протеклој години изабрани су 23. децембра на свечаности у Дому културе. Тако је једна корисна и занимљива манифестација после много година поново покренута на иницијативу ОК ССО Обреновца • Одбојкаши ТЕНТ-а и пионирне РК „Раднички“ — најбољи колективи

Пре почетка приредбе пријатељи су присуствовали изложби спортивске фотографије: у историјат и развој спорта у граду. „Срели“ смо се са давно заборављеним спортивским величинама оним још увек активним и најмлађима, који пишу прве, надамо се, богате спортивске биографије.

Уз присуство бројних спортиста и гостију у позоришној сали је изведен пригодан за бавни програм. Међу присуственима били су и они који су про славили обреновачки спорт по пут чина **Буша Јосића**, фудбалске легенде, касније члана Црвене Звезде и државне представнице. **Лепе Узуновић** прослављеног рукометног голмана и талентованих кардинала браће **Лапчевић**.

Церемонијалу уручења трофеја присуствовао је војник, бивши капитен кошаркашког клуба Црвене звезде **Зоран Радовић**. Сви они су били у прилици да евоцирају део ус помена из своје богате спортивске прошлости младима у сали.

Година која је за нама за обреновачке спортисте је била берићетна. Освојене су бројне титуле, првенства, тако да жирију није било нимало лано да се одлучи за најбоље. Жири је тежио да буде што објективији и после предлога клубова у уки избор изабере оне који су својим резултатима то заслужили.

После отварања новога и преобрађавања гласова епитет најбољег спортисте припао је кошаркашу **Горану Хуснићу**.

Пехар је отишао у руке спортисте фанатични одјеног игришнику испод обруча, а чијим је повратком „Раднички“ много добио, а највише пласманом у виши ранг и тренутно водећој позицији у II Српској лиги.

Најакашница **Љиљана Николић** је у својој имењакини **Љиљани Вићентић** имала достојну ривалку. Нијансе су одлучиле да две спортивске, мада по годинама младе, или богате спортивске биографије жири определе за ону прву. Најви-

ше неизвесности било је оно избора најбоље мушкине екипе. У укоји конкуренцији су се нашли најбољи одбојкашни клуб **ТЕНТ** и шаховски друголигаши **„Драгана Марковића“**. Млади одбојкаши термоелектране, вице-шампиони Југославије су стекли минималну наклоност жирија и окитили се медаљама и пехаром.

Пионирне рукометног клуба, прваније Београда у својој конкуренцији нису имале достојне ривалке.

У Дому културе виђени су многи спортисти Обреновца од оних који пронашли славу обреновачког спорта до оних који су иренули њиховим стазама

На пригодној зануски после завршене приредбе задржали су се и награђени спортисти. Размене су утиси са доје трофеја или и евоцирана сећања са такмичења која су остала за њима и донела им толико радости. Искористили смо прилику да поразговарамо са неколико слављеница.

Најакашницу **Љиљану Николић** смо једва пронашли међу награђеним, док је у њеним снажним рукама почивао пехар. Уз осмехе је рекла да признање најбоље спортисткиње прима као најлепше и најдржане остварење. Упоређује га са титулама пионирске и јуниорске првакиње Југославије. Све њене жеље и планови за наредну годину везани су за предстојеће светско првенство за које ће дugo и напорно припремати неко би и у међувремену конкуренцији заблестила.

Тренер најуспешније женске екипе **Дуле Савић** је напоменуо да су рукометашице освајањем титуле првакиња Београда стекле почетну предност над осталим ривалима и у наредне утакмице ће улазити као фавориткиње. Циљ је да се једна од најдаровитијих генерација сачува на окну и у јуниорској конкуренцији поновно сличан успех. Њен најбољи члан и капитен **Александра Ступар** је на претходна три турнира проглашена за најбољу играчицу.

Манифестација избора спортисте године је оправдала своје поновно покрећање а надамо се да ће наредна сезона бити још богатија.

Милан Ашковић

ХУМОРЕСКА

Није нам лако

У последње време, другарице и други, све се окренуло против нас, други итвено-политичких радника. Све. И на род нам на јавним местима окреће леђа. А то нас никада не води. Шта би било да ми, друштвено-политички радници, окренемо леђа проблемима уместо да се као до сада, упорно и храбро, већ годинама рвемо са њима? Оно јесте, и ми смо људи, понеки пут погрешимо, али се не предајемо тако лако, све за добробит народа. „Мене све ране мога рода боле...“, што би рекао песник; а ја се у потпуности слажем са његовом дискусијом.

Није лепо од народа да нас прозија због фотеља у којима седимо. Другарице и другови, све је то форма, а су штита је у истрајном извршавању постављених задатака. Ово подвлачим. Али, нека. На паролу „Доле фотељи“, ја сам, другарице и другови одмах реаговао, крајње одговорно и одлуично, без обзира што се ради, као што рекох, о форми. Наредио сам претпостављенима да ми фотељу хитно заме не обичном столицом. Волу народа треба извршити па макар и против свог властитог уверења.

Или лов. Народу смета што идемо у лов као да ми сами то тражимо. Нас, бре, терају да то радимо. Био сам пре два месеца у некој комисији на Косову и домаћини запели да идемо у лов па не попуштају ни за милиметар. Шта сам могао? Да обдијем и да тим својим непромишљеним актом доведем у питање међународне односе? Жртвовао сам се. Али како за инат, никако ме није хтео нишан. Труде се домаћини, натерају нам дивојарце на цев, међутим шта вреди да се мени не да. Толико сам труда уложио пењући се по камењару и толико сам се изнервирао због промашаја, да то не бих по

жеleo ни свом највећем непријатељу. Добро, домаћини су ми поклонили једног дивојараца при одласку, као што је и ред, али ко ми данас признаје уложени труд на развоју братства и јединства? Нико.

Осим тога, другарице и другови, стаљно сам на четири точка. Стално нека службена путовања, а чим је човек на путу, глава му је у торби. Шта ако ми се нешто деси, ако пукну гуме или онај мој сироти Сретен застане за воланом? О томе нико не размишља. А децу ју нисам школовао. Ђерка ми је још на студија у Француској. Мало се одује, али завршиће. Син на Кембриџу, међутим неће да учи, битанга. Тражи да му финансирам пут око света па ће, каже, после да запне. Ако треба и то ћу, али деца има да ми буду школована. Као родитељ дужан сам им то, не ћу да будем према њима као што је мој отац био према мени.

Викендцу имам. Нећу да кријем. Али ми није удаљена мање од 40 кило метара од места стањовања као што је то случај са многима, већ ми је чак код Дубровника. И док ти, усуђујем се речи, разни елементи сваке суботе и недеље тркну до викендаџе, ја је не видим по годину дана.

О оставцима не желим да говорим. Не ма разлога. Ја сам, другарице и другови, прошао кроз две непријатељске офанзиве и нисам се повлачио, па нећу ни сад да је најтеже. На музи се познају јунаци. Не могу да одем сад да сам најпотребнији овом друштву и да могу највише да дам. А ко би дошао после мене? Неко ко ће да расипа другу штевену имовину, да чини разне злоупотребе, неко ко ће неодговорно да се понаша? Па нисмо се, ваљда, за то борили.

Радоје Радосављевић

руномет Реалан пласман

Рукометашице „Радничког“ после изненађујуће добrog старта у финишу су попустиле и на крају јесење полу сезоне налазе се на другом месту I-Б лиге, иза лидера ОРК „Београда“.

Без базичних припрема, не довољне физичке спреме, експлодентне хетерогеног састава нису давави већи изгледи у тријади за наслов првака. Нередовни доласци на тренинге били су кобни за појединачне играчице. Пале су у форми и изгубиле се у осредњости. Звучна појачања Милачићева и Ђукановићева нису оправдале указано поверење. Играле су променљиво, више бледо и бескрвно него добро и ефикасно, нарочито то важи за Милачићеву. Постојале су и објективне онколичности које су утицале да бојдовни салдо не буде богатији. Одлазак Данијеле Магаш у Немачку, перометије је доносила концепцију игре која се базирала на њеним вредностима. Пивотмен Зорица Ђорђић је већи део полу сезоне провео у болесничкој постељи.

Најбољи учинац и висок највиши форми имала је голман Тања Королија, што уз бронзог Шимпрага и финишу Јивковића није било довољно.

Пласман је реалан — речи су тренера Прибислава Каначког, с обзиром да присутне слабости, играчице лимитира-

них вредности и незавидну материјалну ситуацију. Губљење не су утакмице у завршници а сигурне победе доводили су против објективно слабијих противника, у питању. Тенденцијозно суђење на неким утакмицама (Прилеп, Краљево, против „Металаца“ у Обреновцу) у многоме су нам одмогли — резигнирано истиче први стручњак.

Лига је слабија по квалитету приказане игре у односу на претходну сезону. Првопласирана екипа из Београда је одскакала од других по томе што је имала стабилну математичку базу, била добро физички припремљена и „успешно сарађивала“ са делиоцима правде.

Користећи досадашња искуства за наставак првенства треба се што боље припремити и оправдати висок пласман. Нада то најчешће никако не ми сlijimo гајити нереалне амбиције је него пре свега задржати са дашње позиције. Ми додајемо, таворење ће се наставити и даље а оног тренутка када пионирске клубе, овогодишње првакиње Београда буду стапале отвориће се ново поглавље у најпопуларнијем спорту. До тада молимо мало стрпљења.

Милан Ашковић

Субота, 31. XII 1988.

Дом

Дочек Нове 1989.

БАЗЕНИ

Дочек Нове 1989.

„Палеж“: — нема представе

Недеља, 1. I 1989.

Дом

Прва реприза дочека

БАЗЕНИ

Прва реприза дочека

„Палеж“: — нема представе

Понедељак, 2. I

Дом

ДРУГА РЕПРИЗА ДОЧЕНА

Базени: — редовне активности

„Палеж“: „КАРАТЕ ПОЛИЦАЈАЦ“ (17,30 и 19,30)

ПРОГРАМ ДОМА КУЛТУРЕ

ПРОГРАМ ЗА ЈАНУАР 1989. ГОДИНУ

Недеља, 8. I

Дом

ФИЛМ ЗА НАЈМЛАЂЕ у 10,30

Базени: редовне активности
„Палеж“: „ТРАГАЧ“ (17,30 и 19,30)

Понедељак, 9. I

Дом

РЕЗЕРВИСАНО ЗА ФИЛМСКУ ПРЕДСТАВУ

Базени: редовне активности
„Палеж“: „ЉУБАВ НА ШКОЛСКИ НАЧИН“ (17,30 и 19,30)

Уторак, 10. I

Дом

Резервисано за филмску представу

Базени: редовне активности

„Палеж“: „ЉУБАВ НА ШКОЛСКИ НАЧИН“ (17,30 и 19,30)

Среда, 11. I

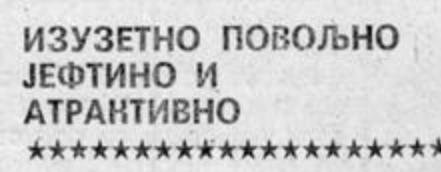
Дом

ИЗБОРНА СКУПШТИНА КПЗ (13)

Вече чланова књижевног клуба дома (19,30)

Базени: редовне активности

„Палеж“: „СТРАТЕГИЈА ШВРАКЕ“ (17,30 и 19,30)

ИЗУЗЕТНО ПОВОЉНО
ЈЕФТИНО И АТРАКТИВНО

Зимовање у Умагу

Седам дана (пун пансион) на обали мора, у оази мира и тишине, Медитеранског под неба у хотелу „Корал“ А на категорије — шампион југословенског туризма за 1988. годину.

Хотел нуди

— базен са топлом морском водом, сауна, масажа, трим кабинет, duty freeshop, тавер на са музиком, клуб са забавом и друго

— за ваш пријатан боравак ангажујемо и посебне аниматоре забаве

Долазак: 27. I 1989. године (автобусом)

Цена: 275000 динара (са превозом)

Посебне погодности за групе и власнике тенућих рачуна

Информације DKS TOURS

телефон: 873-072.

Четвртак, 12. I

Дом

Резервисано за концерт озбиљне музике (19,30)

Базени: редовне активности
„Палеж“: „СТРАТЕГИЈА ШВРАНЕ“ (17,30 и 19,30)

Петак, 13. I

Дом

Редовне активности
„Палеж“: „КО УБИЈА НЕДУЖНЕ“ (17,30 и 19,30)

Субота, 14. I

Дом

„ТРАЖИМ ПОМИЛОВАЊЕ“ (10,30)
Базени: редовне активности
„Палеж“: „КО УБИЈА НЕДУЖНЕ“ (17,30 и 19,30)

Недеља, 15. I

Дом

ФИЛМ ЗА НАЈМЛАЂЕ (10,30)

Базени: редовне активности
„Палеж“: „ДАХ СМРТИ“ (17,30 и 19,30)

ПРЕПОРУЧУЈЕМО У ДРУГОЈ ПОЛОВИНИ ЈАНУАРА

Петак, 20. I у 18

Приредба полазника балетске школе

Недеља, 29. I у 19,30

Сцена код КОЊА „Виђење Исуса Христа у касарни ВП 2507“

(велики позоришни хит, најгледанија представа у децембру)

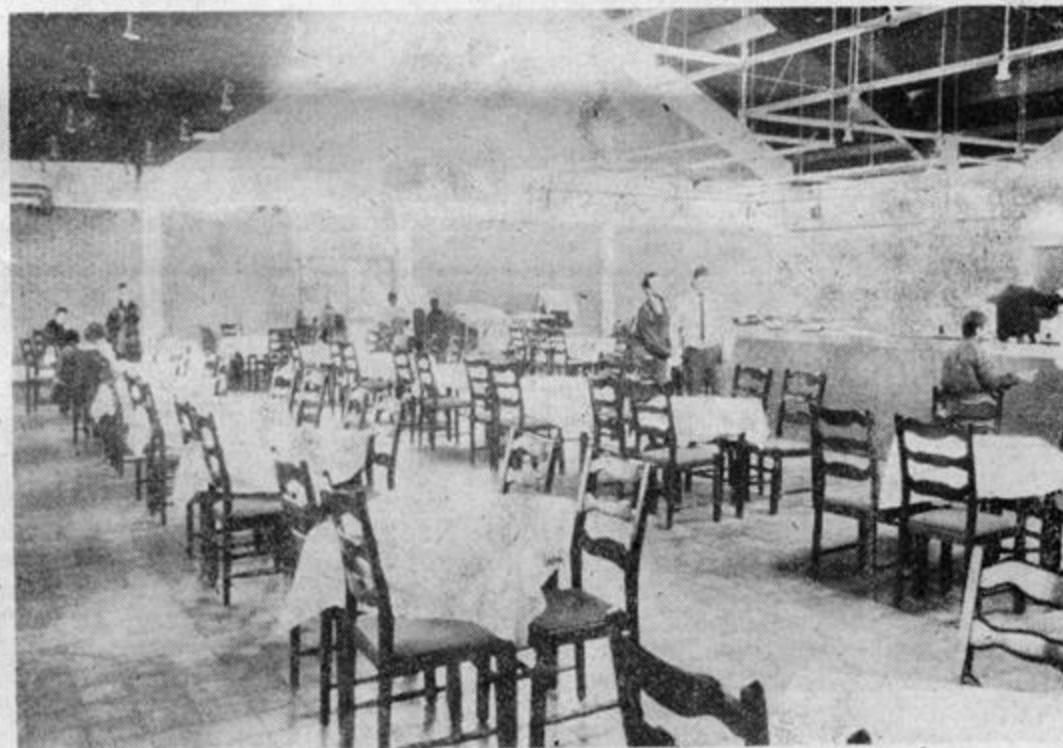
Четвртак, 26. I у 17

Концерт Весне ЗМИЈАнац

Недеља, 29. I у 19,30

„Позив у Дворац“, представа

Позоришта на Теразијама са Ружицом Сокић у главној улози (сајна комедија која се не пропушта)

ДОЧЕН НОВЕ 1989.

У најдужијој, најлепшој и највеселијој ноћи заборавите све, драги наши, и радујте се животу уз

ОРKESTAR

ТАЈНА ВЕЗА

И ВОКАЛНЕ СОЛИСТЕ

МЕГИ БОКАН

ДРАГАНА БЕРИЋА-ЦИГЕ

СРЕЋКА ДИДАНОВИЋА-ШЕВЦА

РЕСТОРАН НА БАЗЕНИМА